

Arrest

nr. 342 210 van 3 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 6 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 oktober 2025 tot weigering van de aanvraag.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 september 2014 dient de verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 april 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 171 192 van 4 juli 2016 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing. Op 31 oktober 2017 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 235 676 van 29 april 2020 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 11 oktober 2021 dient de verzoeker in België opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 februari 2023 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 302 129 van 22 februari 2024 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 5 september 2024 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij vonnis met nummer 24/7170 van 10 mei 2024 van de familierechtbank te Luik wordt de verzoeker als staatloze erkend. Uit geen enkel gegeven blijkt dat een hoger beroep tegen dit vonnis werd ingediend.

Op 19 februari 2025 dient de verzoeker een aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid in toepassing van artikel 57/38 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 2 april 2025 vraagt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een advies aan de commissaris-generaal in toepassing van artikel 57/41, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Op 14 juli 2025 verleent de commissaris-generaal een advies overeenkomstig artikel 57/41, § 1 van de Vreemdelingenwet in het kader van een verzoek om toelating tot verblijf wegens staatloosheid. De commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker niet voldoet aan alle voorwaarden voorzien in artikel 57/37, 1° tot 5° van de Vreemdelingenwet en de verzoeker dan ook niet in aanmerking komt voor een toelating tot verblijf wegens staatloosheid. Dit advies luidt als volgt:

“(…)

Hierbij breng ik u op de hoogte van mijn advies, overeenkomstig 57/41, §1 van de wet van 15 december 1980, in het kader van een verzoek om toelating tot verblijf wegens staatloosheid ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 02/04/2025 door:

[identiteitsgegevens verzoeker]

Mijn advies luidt als volgt:

A. Samenvatting van de feiten /achtergrond

Betrokkene, V. M. (...) (DVZ (...)) is een etnisch Armeen geboren op (...) 1965 te Baku, Azerbeidzjan. Zijn ouders zijn eveneens geboren te Baku en van Armeense origine. Hij heeft geen broers of zussen.

Betrokkene dient op 23 september 2014 een eerste verzoek om internationale bescherming in te België. Hij verklaart dat hij in februari 1988 met zijn ouders van Baku naar de autonome regio Nagorno-Karabach trok, waar ze introkken bij zijn maternale oom te H. (...). Betrokkene verklaart dat het huis van zijn maternale oom in 1995 werd verwoest door een bombardement en dat hij zijn ouders sindsdien niet meer heeft teruggezien. In de zomer van 1998 verlaat betrokkene Nagorno-Karabach. Via Georgië reist hij naar Nederland, waar hij eind september 1998 een verzoek om internationale bescherming indient. Zijn verzoek wordt afgewezen en betrokkene verklaart nooit antwoord te hebben gekregen op het door hem ingestelde beroep. In 2003 krijgt betrokkene er een kind met een tot Nederlandse genaturaliseerde Armeens-Iraanse vrouw. Betrokkene verklaart dat hem in 2006 een laissez-passer werd verstrekt door de Nederlandse autoriteiten om op de Nederlandse ambassade in Georgië een aanvraag voor gezinshereniging in te dienen daar er geen Nederlandse ambassade in Armenië was. Betrokkene verklaart tijdens zijn asielprocedure bij aankomst in Jerevan (Armenië) drie dagen vastgehouden te zijn op de luchthaven. Daarna zou hij nog iets meer dan een maand vastgehouden zijn op het bureau van de militaire politie. Na via-via smeergeld te hebben betaald, zou betrokkene vrijgekomen zijn. Na twee of drie maanden verblijf in Jerevan reist betrokkene naar Rostov (Rusland), waar hij met een vals Armeens paspoort en valse propiska (binnenlands paspoort) in de bouw werkt. In april 2014 reist betrokkene naar Lviv (Oekraïne) wegens problemen met zijn documenten. Door het conflict in Oekraïne verlaat betrokkene Lviv na circa zes maanden, waarna hij naar België reist om er een eerste asiolverzoek in te dienen. Betrokkene legt geen documenten voor in zijn eerste verzoek.

Op 30 maart 2016 neemt het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas. Betrokkene gaat in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV; de Raad), die bij arrest van 4 juli 2016 (arrestnummer 171.192) de beslissing van het CGVS vernietigt. Op 31 oktober 2017 neemt het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongelooftwaardigheid van betrokkenes asielrelaas. De RvV bevestigt bij arrest van 30 november 2017 (arrestnummer 235.676) de beslissing van het CGVS.

Op 11 oktober 2021 dient betrokkene een tweede verzoek om internationale bescherming in. Betrokkene legt geen documenten voor in zijn tweede verzoek. Op 20 februari 2023 neemt het CGVS een beslissing tot

weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene gaat in beroep bij de RvV, die bij arrest van 22 februari 2024 (arrestnummer 302.129) de beslissing van het CGVS vernietigt.

Op 11 januari 2021 dient betrokkene een verzoek tot erkenning als staatloze in bij de rechtbank van eerste aanleg van Luik. Op 10 mei 2024 oordeelt de rechtbank dat betrokkene staatloos is in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York.

Betrokkene wordt opnieuw gehoord door het CGVS op 17 juli 2024. Betrokkene legt een kopie van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Luik voor, maar voert geen nieuwe feiten aan. Op 5 september 2024 neemt het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene dient geen beroep in.

Op 19 februari 2025 dient betrokkene een aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving worden volgende stukken voorgelegd: de beslissing tot erkenning als staatloze door de rechtbank van eerste aanleg in Luik; een kopie van zijn geboorteakte; en e-mails van zijn advocaat naar de Armeense en Azerbeidjaanse ambassade in januari 2021, februari 2024, april 2024 en maart 2025.

Op 3 april 2025. maakt de DVZ een vraag tot advies over aan het CGVS.

B. Onderzoek van de voorwaarden van art. 57/37, 1° tot 5° van de wet van 15 december 1980

Definitie van staatloze in de zin van artikel 1 van het Staatlozenverdrag (art. 57/37, 1°)

Artikel 57/37 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat enkel een staatloze in aanmerking komt voor de toelating tot verblijf wegens staatloosheid.

Betrokkene moet staatloos zijn en onder de toepassing van het Internationaal Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954 vallen.

Betrokkene werd op 10 mei 2024 als staatloze erkend door de rechtbank van eerste aanleg van Luik, Het CGVS is gehouden om het gezag van gewijsde van het vonnis te respecteren.

Betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen.

Bewijs van identiteit en herkomst (art. 57/37, 2°)

Artikel 57/37 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de staatloze zijn identiteit en herkomst moet aantonen.

Betrokkene legt in zijn verzoek om toelating tot verblijf wegens staatloosheid een kopie van zijn geboorteakte neer. Hieruit blijkt dat betrokkene in Baku, in de voormalige Socialistische Sovjetrepubliek Azerbeidzjan, werd geboren. Bij zijn ouders wordt de Armeense origine of etnie genoteerd.

De identiteit en herkomst van betrokkene werden in het kader van zijn twee verzoeken om internationale bescherming niet in vraag gesteld, noch liggen er thans elementen voor die deze in twijfel trekken.

Betrokkene heeft zijn identiteit en herkomst op voldoende wijze aangetoond.

Onvrijwillig verlies van nationaliteit/ Nooit een nationaliteit gehad (art. 57/37, 3°)

De staatloze moet aantonen dat hij zijn nationaliteit buiten zijn wil heeft verloren of nooit een nationaliteit heeft gehad.

Volgens de Memorie van toelichting bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de Vreemdelingenwet betreffende het verzoek tot toelating tot verblijf wegens staatloosheid, mag de staatloze niet zelf de verantwoordelijkheid dragen voor zijn staatloosheid indien hij eerder een nationaliteit had. Hij mag niet aan de oorzaak liggen van het feit dat hij deze nationaliteit heeft verloren.

Uit de elementen aanwezig in het administratieve dossier en de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt blijkt niet dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor het verlies van zijn staatsburgerschap.

Betrokkene is een etnisch Armeen geboren in 1965 in Baku, de voormalige Sovjetrepubliek Azerbeidzjan (ook: Azerbeidzjaanse Sovjetrepubliek (ASSR)). In 1988 gaat hij samen met zijn familie naar de regio Nagorno-Karabach, waar hij verblijft tot 1998.

Vóór het uiteenvallen van de Sovjet-Unie werd het staatsburgerschap geregeld in de Staatsburgerschapswet van de Sovjet-Unie. De afzonderlijke Sovjetrepublieken hadden geen eigen staatsburgerschapswetgeving. Het verkrijgen van het staatsburgerschap bij geboorte vond plaats op basis van *ius sanguinis*, hetgeen betekent dat een kind het Sovjetstaatsburgerschap verkreeg via de ouders, ongeacht de plaats van geboorte. In de Sovjet-Unie was men zowel Sovjetburger als burger van een afzonderlijke deelrepubliek. Het burgerschap van de deelrepubliek werd bepaald door de vaste woonplaats en wijzigde automatisch bij vestiging in een andere deelrepubliek.

Vanaf 1991 vaardigden de vijftien republieken van de voormalige Sovjet-Unie eigen wetten uit, waaronder staatsburgerschafts- en vreemdelingenwetten, die na het uiteenvallen van de Sovjet-Unie de oude Sovjet-wetgeving hebben vervangen. De nieuwe wetten zijn niet in alle republieken tegelijkertijd in werking getreden; in sommige republieken is de oude Sovjet-wetgeving langer van kracht gebleven dan in andere.

Vanaf 1988 tot 1989 verbleef betrokkene in de regio Nagorno-Karabach. Tijdens de Sovjet-Unie werd de regio Nagorno-Karabach, een historisch Armeense enclave gelegen op Azerbeidzjaans grondgebied, opgenomen in de ASSR als de Autonome Regio Nagorno-Karabach. In 1988, gebruikmakend van de *perestrojka* (politieke hervormingen geïntroduceerd door Gorbatsjov), scheidde de Autonome Regio Nagorno-Karabach, grotendeels bevolkt door etnisch Armenen, zich af van Azerbeidzjan. Het uiteenvallen van de Sovjet-Unie in 1991 leidde tot de *facto* onafhankelijkheid van Azerbeidzjan en Armenië. Op 2 september 1991 riep het Armeense parlement van Nagorno-Karabach zijn onafhankelijkheid uit en riep zichzelf uit tot de Republiek Nagorno-Karabach (RNK).

Sinds eind 1993 bezetten de Armeense strijdkrachten van de RNK bijna de gehele voormalige Regio, evenals grote aangrenzende delen van Azerbeidzjaans grondgebied. De *jure* behoorde Nagorno-Karabach tot het grondgebied van Azerbeidzjan. Hoewel de Azerbeidzjaanse autoriteiten beweerden dat de soevereiniteit over de regio hen toebehoorde, verleenden diezelfde autoriteiten geen Azerbeidzjaans staatsburgerschap aan de inwoners van Nagorno-Karabach, althans niet aan die van Armeense afkomst. De *facto* gedroeg Nagorno-Karabach zich als een onafhankelijke republiek, waarbij sprake was van Armeense invloed op het bestuur en bescherming door het Armeense leger. De onafhankelijkheid van Nagorno-Karabach werd niet door de internationale gemeenschap erkend, enkel door Armenië. Ook het bestaan van een staatsburgerschap van Nagorno-Karabach werd niet erkend door de internationale gemeenschap, enkel door Armenië.

Betrokkene heeft zijn staatsburgerschap verloren als gevolg van de statenopvolging na het uiteenvallen van de voormalige USSR in 1991 en ligt niet zelf aan de oorzaak van het feit dat hij zijn staatsburgerschap verloren heeft (Algemeen Ambtsbericht Staatsburgerschafts- en Vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie, Directie Personenverkeer, Migratie en Vreemdelingenzaken, Afdeling Asiel- en Migratiezaken, Den Haag, augustus 2002, p. 6 - 22; Thematisch ambtsbericht staatsburgerschap Georgië, Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid Afdeling Asiel, Hervestiging en Terugkeer, Den Haag, augustus 2011, p.8; COI Focus Azerbeidzjan: nationalité des habitants de la région du Haut Karabach, 4 december 2015).

Nationaliteit van een ander land verkrijgen/Vroegere nationaliteit terugkrijgen (art. 57/37, 4°)

Artikel 57/37 van de Vreemdelingenwet sluit een staatloze die een nationaliteit kan verwerven of zijn vroegere nationaliteit terug kan krijgen uit van een recht op verblijf wegens staatloosheid.

De Memorie van Toelichting bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de Vreemdelingenwet betreffende het verzoek tot toelating tot verblijf wegens staatloosheid, specificeert dat een staatloze die via een administratieve procedure alsnog een nationaliteit van een staat zou kunnen verwerven of diens vroegere nationaliteit zou kunnen terugkrijgen, niet in aanmerking komt voor de toelating tot verblijf wegens staatloosheid. De staten die hier worden geïdendeerd zijn staten waarmee de vreemdeling banden heeft.

De verschillende internationale verdragen inzake staatloosheid en nationaliteit streven er naar *apatridie* te vermijden en situaties van staatloosheid op te lossen. Staatloosheid wordt in die zin aanzien als een schending van een fundamenteel recht, het recht op een nationaliteit. Staatloosheid is een onwenselijke situatie; indien een vreemdeling de mogelijkheid heeft om een nationaliteit te verwerven of zijn vroegere nationaliteit zou kunnen herkrijgen, verdient dit de voorkeur boven het verkrijgen van een verblijfsrecht in België.

Azerbeidzjan

Betrokkene werd geboren uit etnisch Armeense ouders in Baku (Azerbeidzjan) en verbleef van 1988 tot 1998 in Nagorno-Karabach (Azerbeidzjan, Republiek Nagorno-Karabach (RNK)).

Betrokkene verklaart in zijn asielverzoeken dat hij in februari 1988 met zijn ouders naar de autonome regio Nagorno-Karabach trok, een regio die grotendeels door etnische Armenen werd bevolkt. Hoewel dit gebied sinds 1991 internationaal erkend was als deel van Azerbeidzjan, riep de regio zich de facto onafhankelijk uit (RNK). De controle over de regio werd na de eerste Karabach-oorlog (1991-1994) uitgeoefend door de Armeense strijdkrachten en er was sterke invloed van Armenië op het bestuur. De tweede Karabach-oorlog (2020) eindigde na 44 dagen eindigde met een staakt-het-vuren dat werd bemiddeld door Rusland, waarbij Azerbeidzjan enkele delen van het grondgebied heroverde. Een gewapend offensief van het Azerbeidjaanse leger in september 2023 maakte een einde aan de (zelfverklaarde) zelfstandigheid van de regio en leidde tot een volledige controle van de regio door de Azerbeidzjaanse autoriteiten (Algemeen ambtsbericht Azerbeidzjan, juni 2024, p. 9-13, 16, 22-23).

Hoewel Nagorno-Karabach internationaal werd gezien als integraal deel van Azerbeidzjan, verleenden de Azerbeidzjaanse autoriteiten geen Azerbeidzjaans staatsburgerschap aan de inwoners van deze regio, althans niet aan diegenen van Armeense afkomst zoals in geval van betrokkene. Uit de beschikbare informatie blijkt dat etnische Armenen in theorie het staatsburgerschap van Azerbeidzjan kunnen verkrijgen, maar dat dit in de praktijk geen evidentie is. Een geregistreerd verblijf op Azerbeidzjaans grondgebied voorafgaand aan de aanvraag is een vereiste waaraan heel wat etnisch Armenen niet kunnen voldoen, ook betrokkene niet. (COI Focus Azerbeidzjan: nationalité des habitants de la région du Haut Karabakh, 4 décembre 2015 ; Azerbeidzjan : Statut des résidents du Haut-Karabakh, OFPRA, Division de l'information, de la documentation et des recherches, 27 février 2025.)

Betrokkene legt e-mailverkeer verzonden door zijn advocaat naar de Azerbeidzjaanse ambassade in België in januari 2021, februari 2024, april 2024 en maart 2025 neer. De advocaat vraagt hierin telkens of betrokkene over Azerbeidzjaanse nationaliteit beschikt; of betrokkene de Azerbeidzjaanse nationaliteit kan verkrijgen; en of de ambassade het noodzakelijk acht dat betrokkene een afspraak maakt inzake deze materie. Ook wordt gevraagd of zij kunnen staven dat betrokkene geen wettelijk en permanent verblijf kan verkrijgen in de staat waarmee hij mogelijks banden heeft, in casu Azerbeidzjan. Betrokkenes advocaat betoogt dat de ambassade van Azerbeidzjan nooit gereageerd heeft op zijn e-mails. Dit is evenwel niet te verifiëren. Uit de neergelegde stukken blijkt ook niet dat betrokkene zich ooit in persoon op de Azerbeidzjaanse ambassade aanbod. Betrokkene zelf verschaft in zijn aanvraag om toelating tot verblijf omwille van staatloosheid evenmin informatie over door hem persoonlijke genomen stappen of contactopname met voornoemde ambassade.

Armenië

Betrokkene is etnisch Armeen. Uit beschikbare Informatie blijkt dat etnische Armenen, waar ook ter wereld en zonder uitzondering, ook zij die nog nooit in Armenië hebben verbleven, het Armeens staatsburgerschap via een "vereenvoudigde procedure" kunnen verkrijgen en ook effectief hebben verkregen. Het voorleggen van een document dat de etnische Armeense origine staft, zoals een geboorteakte, volstaat om het Armeens staatsburgerschap aan te vragen en te verwerven. De aanvraag kan ingediend worden in ambassades of consulaire posten en zelfs online via het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Armeense Republiek. (Thematisch ambtsbericht, Staatsburgerschaps- en vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie: Armenië, Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid, Afdeling Asiel, Hervestiging en Terugkeer, Den Haag, maart 2011; Republic of Armenia, Summarized Migration Profile, Yerevan 2023, International Centre for Migration Policy Development, p. 12 - 17; artikel "Authorities report growth in citizenship applications by Nagorno-Karabakh forcibly displaced persons, Armenpress, 23 may 2025; artikel "NK Armenians face choice of Armenian citizenship or refugees status", Jam news, 1 November 2023; Informatie Citizenship by ethnicity, website Office of the High Commissioner for Diaspora Affairs, Armenia).

Betrokkene is in het bezit van een geboorteakte afgegeven op 10 november 1965 door de stad Baku. Uit de voorgelegde geboorteakte blijkt de Armeense afstamming van zowel de vader als de moeder van betrokkene. Betrokkene is dus in het bezit van het nodige document om op basis van zijn Armeense origine het Armeens staatsburgerschap te vragen en te verkrijgen.

Betrokkene verklaart in zijn persoonlijk onderhoud op 17 juli 2024 dat hij nooit een aanvraag heeft ingediend om de Armeense nationaliteit te verkrijgen omdat hij enkel in Nagorno-Karabach en nooit in Armenië gewoond heeft en omdat hij in Armenië geen familie zou hebben (CGVS, 17/7/2024, p. 4, 7, 8, 9, 11). Het feit dat hij nooit in Armenië heeft gewoond en zijn persoonlijke redenen doen geen afbreuk aan de objectieve mogelijkheid voor betrokkene om via een vereenvoudigde administratieve procedure een nationaliteit van een staat te verkrijgen. Er kan bovendien vastgesteld worden dat diezelfde persoonlijke redenen hem niet verhinderden om in 2006 naar de Russische Federatie te gaan en er tot 2014 te verblijven. Betrokkene verklaarde nog bij zijn asielverzoeken dat hij tijdens zijn verblijf in Armenië tussen februari/maart 2006 en eind

2006 problemen zou gehad hebben met de Armeense autoriteiten (CGVS, 17/7/2024, p. 4, 11). Deze problemen werden evenwel door het CGVS als ongegrond beoordeeld (beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 september 2024).

Betrokkene legt in dit verband e-mailverkeer verzonden door zijn advocaat naar de Armeense ambassade in België in januari 2021, februari 2024, april 2024 en maart 2025 neer. De advocaat vraagt hierin telkens of betrokkene over de Armeense nationaliteit beschikt; of betrokkene de Armeense nationaliteit kan verkrijgen; en of zij het noodzakelijk achten dat betrokkene een afspraak maakt inzake deze materie. Ook wordt gevraagd of zij kunnen staven dat betrokkene geen wettelijk en permanent verblijf kan verkrijgen in de staat waarmee hij mogelijks banden heeft, in casu Armenië. Betrokkenes advocaat betoogt dat ook de ambassade van Armenië nooit gereageerd heeft op zijn e-mails. Dit is niet te verifiëren. Uit de neergelegde stukken blijkt ook niet dat betrokkene zich ooit in persoon op de Armeense ambassade aanbod. Betrokkene zelf verschaft evenmin informatie over door hem persoonlijke genomen stappen of contactopname met voornoemde ambassade. Uit beschikbare informatie blijkt dat de Armeense ambassades en consulaten, ook de ambassade in België, weldegelijk attesten afleveren die al dan niet bevestigen of iemand over het Armeens staatsburgerschap beschikt. De betrokkene in kwestie moet zich hiervoor echter wel persoonlijk aanbieden op de ambassade of het consulaat (COI Focus Armenië: staatsburgerschap, 13 februari 2025).

Betrokkene verbleef van 1998 tot 2006 in Nederland.

Betrokkene dient op 12 augustus 1998 in Nederland een verzoek om internationale bescherming in. Op 9 augustus 1999 wordt zijn verzoek afgewezen. Betrokkene tracht in de daaropvolgende jaren via andere procedures een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd te verkrijgen in Nederland, maar slaagt hier niet in. Op 31 januari 2003 krijgt betrokkene een zoon met een tot Nederlandse genaturaliseerde Armeens-Iraanse vrouw. Op 21 juli 2005 wordt betrokkene door de Nederlandse autoriteiten ongewenst verklaard. Er wordt geoordeeld dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en dat hij het land binnen vier weken dient te verlaten (IND, 21 juli 2005, kenmerk IND (...), V-nummer (...)). Betrokkene gaat in beroep tegen deze beslissing, maar dit wordt ongegrond verklaard. Betrokkene wordt op 12 maart 2006 Nederland uitgezet. Op 27 november 2013 dient betrokkene een aanvraag tot opheffing van de ongewenst verklaring in. Na afwijzing van zijn verzoek en de daaropvolgende diverse beroepsgangen, wordt dit op 10 april 2015 door de Enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter respectievelijk ongegrond verklaard en afgewezen (Rechtbank 's-Gravenhage Nevenzittingsplaats Haarlem, zaaknummer 14/15688 IRVTKB VOO, V- nummer (...)).

Betrokkene verbleef en werkte van 2006 tot 2014 in de Russische Federatie.

Buitenlandse burgers en staatloze personen van achttien jaar en ouder die handelingsbekwaam zijn, kunnen een verzoek indienen voor naturalisatie tot Russisch staatsburger. De voorwaarde die hierbij gesteld wordt is dat de aanvrager vijf jaar ononderbroken op het grondgebied van de Russische Federatie moet hebben verbleven, vanaf de dag dat hij een verblijfsvergunning heeft ontvangen tot de dag dat hij zijn aanvraag tot naturalisatie heeft ingediend (Algemeen ambtsbericht Russische Federatie, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Nederland, april 2021, p.16 — 22). Betrokkene heeft aldus zijn verklaringen in de asielprocedure Rusland in 2014 verlaten en komt aldus niet aanmerking voor naturalisatie. Betrokkene verklaarde bovendien in Rusland te hebben verbleven en gewerkt onder een valse (Armeense) identiteit en met een valse propiska. Van deze laatste verklaring legt hij echter geen begin van bewijs neer.

Betrokkene verbleef tussen de lente en de herfst van 2014 in Oekraïne.

Betrokkene verklaart een zestal maanden in Oekraïne te hebben verbleven, vanaf april 2014. Hij verblijft er in transit. Van hieruit reist betrokkene naar België. Betrokkene verklaart in Oekraïne geen geldige verblijfsstatus noch een geldige titel om er (minstens) een verblijfsrecht te verkrijgen, te hebben gehad

Wettige en duurzame verblijfstitel in een land waarmee verzoeker banden heeft en waartoe hij daadwerkelijk zou worden toegelaten (art 57/37, 5°)

Artikel 57/37 van de Vreemdelingenwet stelt dat een staatloze die een wettige en duurzame verblijfstitel bezit of kan verkrijgen in een andere staat niet in aanmerking komt voor de toelating tot verblijf wegens staatloosheid. Het moet gaan om een verblijfstitel in een staat waarmee de staatloze banden zou hebben en tot dewelke hij effectief zou toegelaten worden.

Uit betrokkenes verklaringen afgelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, uit zijn verzoekschrift om toelating tot verblijf wegens staatloosheid en uit de hierboven vermelde beschikbare informatie blijkt dat betrokkene in de staten waarmee hij banden heeft niet (langer) over een geldig verblijfsrecht beschikt, noch dat hij actueel beschikt over een titel om er te worden toegelaten.

Volledigheidshalve wordt wel opgemerkt dat volgens de beschikbare informatie betrokkene als etnisch Armeen steeds een aanvraag kan indienen voor het verkrijgen van de "speciale verblijfsstatus" in Armenië. De speciale status kan worden aangevraagd in Armeense ambassades of consulaire posten. Personen aan wie de status wordt verleend, verkrijgen een speciaal Armeens paspoort en hoeven geen inreisvisum meer aan te vragen om naar Armenië te reizen. Tijdens hun verblijf in Armenië genieten zij de rechten en plichten van Armeense burgers, met uitzondering van het recht om te stemmen, zich verkiesbaar te stellen en zich in te schrijven bij politieke organisaties. De speciale verblijfsstatus wordt verleend voor een periode van tien jaar en er is een mogelijkheid tot verlenging. (Thematisch ambtsbericht, Staatsburgerschaps- en vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie: Armenië, Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid, Afdeling Asiel, Hervestiging en Terugkeer, Den Haag, maart 2011; Summarized Migration Profile, Yerevan 2023, International Centre for Migration Policy Development, p. 7 -11; Informatie Special Residency Status, website Ministry of Foreign Affairs, Republic of Armenia).

C. Advies

Uit wat voorafgaat blijkt dat betrokkenen niet voldoet aan alle voorwaarden voorzien in artikel 57/37, 1° tot 5° van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat betrokkene niet in aanmerking komt voor een toelating tot verblijf wegens staatloosheid.

(...)

Bijlagen

- 01 - Arrest CCE, dd. 30 november 2017 (arrestnummer 235.676).
- 02 - Beslissing CGVS, dd. 5 september 2024.
- 03 - Notities persoonlijk onderhoud CGVS, 17/7/2024, volledig.
- 04 — IND, 21 juli 2005, kenmerk IND 9808-12-2076, V-nummer (...).
- 05 — Rechtbank 's-Gravenhage Nevenzittingsplaats Haarlem, zaaknummer 14/15688 IRVTKB V00, V-nummer (...), 10 april 2015.
- 06 - Algemeen Ambtsbericht Staatsburgerschaps- en Vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie, Directie Personenverkeer, Migratie en Vreemdelingenzaken, Afdeling Asiel- en Migratiezaken, Den Haag, augustus 2002, p. 6 - 22.
- 07 — Thematisch ambtsbericht staatsburgerschap Georgië, Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid Afdeling Asiel, Hervestiging en Terugkeer, Den Haag, augustus 2011, pp. 1-8
- 08 — COI Focus Azerbaidzjan: nationalité des habitants de la région du Haut Karabach, 4 décembre 2015.
- 09 — Algemeen ambtsbericht Azerbeidzjan, juni 2024, pp. 1 - 24.
- 10 — Azerbaidzjan : Statut des résidents du Haut-Karabakh, OFPRA, Division de l'information, de la documentation et des recherches, 27 février 2025
- 11 - Thematisch ambtsbericht, Staatsburgerschaps- en vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie: Armenië, Directie Consulaire Zaken en Migratiebeleid, Afdeling Asiel, Hervestiging en Terugkeer, Den Haag, maart 2011.
- 12 - Republic of Armenia, Summarized Migration Profile, Yerevan 2023, International Centre for Migration Policy Development, pp. 1 -17.
- 13 - artikel "Authorities report growth in citizenship applications by Nagorno-Karabakh forcibly displaced persons, Armenpress, 23 may 2025.
- 14 - artikel "NK Armenians face choice of Armenian citizenship or refugees status", Jam news, 1 november 2023
- 15 - Informatie Citizenship by ethnicity, website Office of the High Commissioner for Diaspora Affairs, Armenia, geraadpleegd op 10 juli 2025.
- 16 - COI Focus Armenië: staatsburgerschap, 13 februari 2025.
- 17 - Algemeen ambtsbericht Russische Federatie, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Nederland, april 2021, pp.i - 23."

Op 3 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van de aanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing, deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Mijnheer

naam : M. (...)

voornaam : V. (...)

geboortedatum : (...).1965

geboorteplaats: B. (...)

nationaliteit : Onbepaald

Krachtens artikel 57/44, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), wordt uw aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid geweigerd, om volgende redenen:

Op 19.02.2025 diende u in toepassing van artikel 57/38, van de wet, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid in. In het kader van deze aanvraag legde u volgende documenten voor: een vonnis van de familierechtbank te Luik dd. 10.05.2024 waarin u erkend wordt als Staatloze, een geboorteakte met beëdigde vertaling, vier e-mails naar de Armeense ambassade dd. 23.01.2021, 20.02.2024, 08.04.2024 en 02.03.2025 en drie e-mails naar de Azerbeidzjaanse ambassade dd. 23.01.2021, 08.04.2024 en 02.03.2025 in verband met uw nationaliteit.

In het kader van uw aanvraag verklaarde u geboren te zijn op (...).1965 te Bakou, Azerbeidzjan (dat toen deel uitmaakte van de toenmalige USSR) en etnisch Armeens te zijn. U werd als Staatloze erkend door de familierechtbank van Luik en legt als bewijs daarvan het vonnis van de rechtbank dd. 10.05.2024 neer.

Op 02.04.2025 werd door de minister of zijn gemachtigde, in toepassing van artikel 57/41, een aanvraag overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, teneinde een advies te verkrijgen omtrent de voorwaarden van artikel 57/37, 1° tot en met 5°. Op 14.07.2025 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken een gemotiveerd advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Uit dit advies blijkt dat het CGVS van oordeel is dat u niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 57/37, 1° tot en met 5°. Uit dit advies blijkt dat u het niet aannemelijk kan maken dat u de Azerbeidzjaanse of Armeense nationaliteit niet zou kunnen verwerven en dat u geen wettige en duurzame verblijfstitel in Armenië zou kunnen verkrijgen.

Wat betreft uw verklaringen dat u noch de Armeense, noch de Azerbeidzjaanse nationaliteit zou kunnen verkrijgen, merkt de DVZ op dat het CGVS in haar advies concludeert dat betrokkene deze bewering niet aannemelijk kan maken. In het advies van 14.07.2025 motiveert het CGVS betreffende Armenië: "Betrokkene is etnisch Armeen. Uit beschikbare informatie blijkt dat etnische Armenen, waar ook ter wereld en zonder uitzondering, ook zij die nog nooit in Armenië hebben verbleven, het Armeens staatsburgerschap via een "vereenvoudigde procedure" kunnen verkrijgen en ook effectief hebben verkregen. Het voorleggen van een document dat de etnische Armeense origine staaft, zoals een geboorteakte, volstaat om het Armeens staatsburgerschap aan te vragen en te verwerven. De aanvraag kan ingediend worden in ambassades of consulaire posten en zelfs online via het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Armeense Republiek. [...] Betrokkene is in het bezit van een geboorteakte afgegeven op 10.11.1965 door de stad Baku. Uit de voorgelegde geboorteakte blijkt de Armeense afstamming van zowel de vader als de moeder van betrokkene. Betrokkene is dus in het bezit van het nodige document om op basis van zijn Armeense origine het Armeens staatsburgerschap te vragen en te verkrijgen."

DVZ merkt derhalve op dat u in de mogelijkheid verkeert om het Armeens staatsburgerschap aan te vragen en eveneens te verkrijgen. Uit het geheel aan informatie in uw administratief dossier kan echter niet blijken dat u alle noodzakelijke stappen heeft ondernomen om de Armeense nationaliteit te verkrijgen of dat deze nationaliteit u in het verleden effectief zou geweigerd zijn. In huidige aanvraag legt u enkel bewijzen voor waaruit blijkt dat uw advocaat herhaaldelijk gemaild heeft naar de Armeense autoriteiten. Het CGVS vermeldt hieromtrent: "Betrokkene verklaart in zijn persoonlijk onderhoud op 17 juli 2024 dat hij nooit een aanvraag heeft ingediend om de Armeense nationaliteit te verkrijgen omdat hij enkel in Nagorno-Karabach en nooit in Armenië gewoond heeft en omdat hij in Armenië geen familie zou hebben. [...] Het feit dat hij nooit in Armenië heeft gewoond en zijn persoonlijke redenen doen geen afbreuk aan de objectieve mogelijkheid voor betrokkene om via een vereenvoudigde administratieve procedure een nationaliteit van een staat te verkrijgen." U heeft derhalve zelf verklaard dat u tot op heden nooit een aanvraag tot het verkrijgen van de Armeense nationaliteit heeft ingediend bij de Armeense nationaliteiten. U brengt derhalve geen enkel bewijs neer waaruit zou blijken dat de Armeense autoriteiten u de nationaliteit zouden geweigerd hebben. Uw verklaringen – dat u de Armeense nationaliteit niet zou kunnen verkrijgen – kan u dan ook op geen enkele manier staven, aangezien u tot op heden nog nooit een formele aanvraag tot het verkrijgen van die nationaliteit heeft ingediend. U legt in het kader van deze aanvraag enkel e-mails van uw advocaat voor die gericht werden aan de Armeense autoriteiten.

Over het mailverkeer van uw advocaat met de Armeense autoriteiten stelt het CGVS in haar advies het volgende: "Betrokkene legt in dit verband e-mailverkeer verzonden door zijn advocaat naar de Armeense ambassade in België in januari 2021, februari 2024, april 2024 en maart 2025 neer. De advocaat vraagt hierin telkens of betrokkene over de Armeense nationaliteit beschikt; of betrokkene de Armeense nationaliteit kan verkrijgen; en of zij het noodzakelijk achten dat betrokkene een afspraak maakt inzake deze materie. Ook wordt gevraagd of zij kunnen staven dat betrokkene geen wettelijk en permanent verblijf kan verkrijgen in de staat waarmee hij mogelijks banden heeft, in casu Armenië. Betrokkenes advocaat betoogt dat ook de

ambassade van Armenië nooit gereageerd heeft op zijn e-mails. Dit is niet te verifiëren. Uit de neergelegde stukken blijkt ook niet dat betrokkene zich ooit in persoon op de Armeense ambassade aanbod. Betrokkene zelf verschaft evenmin informatie door hem persoonlijke genomen stappen of contactopname met voornoemde ambassade. Uit beschikbare informatie blijkt dat de Armeense ambassades en consulaten, ook de ambassade in België, weldigelijk attesten afleveren die al dan niet bevestigen of iemand over het Armeens staatsburgerschap beschikt. De betrokkene in kwestie moet zich hiervoor echter wel persoonlijk aanbieden op de ambassade of het consulaat.”

Het loutere feit dat uw advocaat e-mails heeft gericht aan de Armeense autoriteiten met de algemene vraag of u over de Armeense nationaliteit zou beschikken of de vrijblijvende vraag of het aan te raden valt dat u een afspraak zou maken bij die ambassade, en dat u geen antwoord zou gekregen hebben op deze algemene e-mails, wil geenszins zeggen dat u niet over de Armeense nationaliteit zou kunnen beschikken. U heeft immers tot op heden nog nooit de moeite genomen om een formele aanvraag voor het verkrijgen van de Armeense nationaliteit in te dienen bij de Armeense autoriteiten, u brengt geenszins bewijs aan dat u zich persoonlijk zou hebben aangeboden bij de Armeense ambassade of consulaat, noch dat de Armeense autoriteiten u formeel de nationaliteit zouden geweigerd hebben.

Bij vonnis van de familierechtbank van Luik van 10.05.2024 werd u als staatloze erkend aangezien u op dit ogenblik niet door een (andere) Staat erkend wordt als staatsburger. Dat u op heden derhalve staatloze bent en dat het vonnis van de familierechtbank van Luik van 10.05.2024 kracht van gewijsde heeft, wordt dan ook niet in vraag gesteld in deze beslissing. DVZ wijst er echter wel op dat om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf op basis van staatloosheid, u niet alleen op heden aan de definitie van artikel 1 van de Conventie van New York van 28.09.1954 betreffende de status van staatlozen moet voldoen, maar dat artikel 57/37 van de wet als voorwaarde voor de toelating tot verblijf op basis van de staatloosheid eveneens stelt dat de verzoeker geen nationaliteit van een andere Staat kan verwerven of verkrijgen. Uit het advies van het CGVS blijkt duidelijk dat u zich in de mogelijkheid bevindt om bij de Armeense autoriteiten een aanvraag tot het verkrijgen van de Armeense nationaliteit in te dienen. DVZ dient echter vast te stellen dat u zelf heeft verklaard dat u tot op heden nog geen inspanningen heeft geleverd om deze aanvraag effectief in te dienen. Hoewel het dus vaststaat dat u actueel voldoet aan de definitie van artikel 1 van de Conventie van New York van 28.09.1954 betreffende de status van staatlozen en dat u door de familierechtbank van Luik bij vonnis van 10.05.2024 erkend werd als staatloze, doet dit geen afbreuk aan het feit dat u de Armeense nationaliteit zou kunnen verkrijgen, mits u de nodige administratieve stappen onderneemt.

Hier wijst DVZ bovendien op volgende passage uit het advies van het CGVS: “De Memorie van Toelichting bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de Vreemdelingenwet betreffende het verzoek tot toelating tot verblijf wegens staatloosheid, specificeert dat een staatloze die via een administratieve procedure alsnog een nationaliteit van een staat zou kunnen verwerven of diens vroegere nationaliteit zou kunnen terugkrijgen, niet in aanmerking komt voor de toelating tot verblijf wegens staatloosheid. De staten die hier worden geïllustreerd zijn staten waarmee de vreemdeling banden heeft. De verschillende internationale verdragen inzake staatloosheid en nationaliteit streven er naar apatridie te vermijden en situaties van staatloosheid op te lossen. Staatloosheid wordt in die zin aanzien als een schending van een fundamenteel recht, het recht op een nationaliteit. Staatloosheid is een onwenselijke situatie; indien een vreemdeling de mogelijkheid heeft om een nationaliteit te verwerven of zijn vroegere nationaliteit zou kunnen verkrijgen, verdient dit de voorkeur boven het verkrijgen van een verblijfsrecht in België.” Hoewel het dus vaststaat dat u in België erkend werd als staatloze door de familierechtbank, doet dit geen afbreuk aan het feit dat u mits administratieve stappen de Armeense nationaliteit kan verwerven en dat dit de voorkeur geniet op een verblijfsrecht op basis van de staatloosheid.

Naast de Armeense nationaliteit verwees u in het kader van deze aanvraag ook naar uw banden met Azerbeidzjan, waar u immers geboren bent. U beweert ook de Azerbeidzjaanse nationaliteit niet te kunnen verwerven en legt als bewijs hiervan diverse brieven neer die u naar de Azerbeidzjaanse ambassade heeft gestuurd waarin u informatie tracht te verkrijgen betreffende uw nationaliteit. In het advies van 14.07.2025 motiveert het CGVS betreffende Azerbeidzjan: “Betrokkene legt e-mailverkeer verzonden door zijn advocaat naar de Azerbeidzjaanse ambassade in België in januari 2021, februari 2024, april 2024 en maart 2025 neer. De advocaat vraagt hierin telkens of betrokkene over de Azerbeidzjaanse nationaliteit beschikt; of betrokkene de Azerbeidzjaanse nationaliteit kan verkrijgen; en of de ambassade het noodzakelijk acht dat betrokkene een afspraak maakt inzake deze materie. Ook wordt gevraagd of zij kunnen staven dat betrokkene geen wettelijk en permanent verblijf kan verkrijgen in de staat waarmee hij mogelijks banden heeft, in casu Azerbeidzjan. Betrokkene advocaat betoogt dat de ambassade van Azerbeidzjan nooit gereageerd heeft op zijn e-mails. Dit is evenwel niet te verifiëren. Uit de neergelegde stukken blijkt ook niet dat betrokkene zich ooit in persoon op de Azerbeidzjaanse ambassade aanbod. Betrokkene zelf verschaft in zijn aanvraag om toelating tot verblijf omwille van staatloosheid evenmin informatie over door hem persoonlijke genomen stappen of contactopname met voornoemde ambassade.” Gezien u geen stukken aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat u effectief stappen heeft ondernomen om deze nationaliteit te verwerven, dat u een

aanvraag tot het verkrijgen van de nationaliteit zou hebben ingediend en dat deze u door de Azerbeidzjaanse autoriteiten effect zou zijn geweigerd, kan niet worden uitgesloten dat u de Azerbeidzjaanse nationaliteit zou kunnen verwerven.

DVZ herhaalt dat artikel 57/37 van de wet als voorwaarde voor een toelating tot verblijf wegens staatloosheid bepaalt dat de vreemdeling geen nationaliteit van een andere Staat kan verwerven of herkrijgen. Aangezien u geen bewijs heeft aangebracht dat u reeds pogingen heeft ondernomen om de Armeense nationaliteit aan te vragen, noch bewijs heeft aangebracht dat de Armeense autoriteiten u de nationaliteit zouden geweigerd hebben en dat uit het advies van het CGVS blijkt dat u zich in de voorwaarden bevindt voor het verkrijgen van de Armeense nationaliteit, voldoet u niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 57/37 van de wet. Hoewel uit het vonnis van de familierechtbank van Luik van 10.05.2024 blijkt dat de rechtbank van oordeel is dat u – op basis van de in dat verzoek voorliggende stukken – op dit moment niet door een andere Staat erkend wordt als staatsburger en dat u dus voldoet aan de definitie van artikel 1 van de Conventie van New York van 28.09.1954 betreffende de status van staatlozen, brengt u geen stukken aan waaruit zou kunnen blijken dat u de Armeense nationaliteit niet zou kunnen verkrijgen. Derhalve wordt de aanvraag om een toelating tot verblijf wegens staatloosheid u op heden geweigerd.

Naast het feit dat u de Armeense nationaliteit kan verkrijgen, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat u niet aan de voorwaarden voor een toelating tot verblijf wegens staatloosheid voldoet, gezien u een wettige en duurzame verblijfstitel zou kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee u banden zou hebben en tot dewelke u ook effectief toegelaten zou worden. Het CGVS merkt in haar advies van 14.07.2025 op dat u op heden niet (langer) beschikt over een geldig verblijfsrecht in een van de staten waarmee u banden heeft, noch dat u actueel beschikt over een titel om er te worden toegelaten. Het CGVS voegt echter wel toe dat: “Volledigheidshalve wordt wel opgemerkt dat volgens de beschikbare informatie betrokkene als etnisch Armeen steeds een aanvraag kan indienen voor het verkrijgen van de “speciale verblijfsstatus” in Armenië. De speciale status kan worden aangevraagd in Armeense ambassades of consulaire posten. Personen aan wie de status wordt verleend, verkrijgen een speciaal Armeens paspoort en hoeven geen inreisvisum meer aan te vragen om naar Armenië te reizen. Tijdens hun verblijf in Armenië genieten zij de rechten en plichten van Armeense burgers, met uitzondering van het recht om te stemmen, zich verkiesbaar te stellen en zich in te schrijven bij politieke organisaties. De speciale verblijfsstatus wordt verleend voor een periode van tien jaar en er is een mogelijkheid tot verlening.”

Hoewel u dus op heden niet beschikt over een verblijfstitel in een andere staat, blijkt uit bovenstaande info dat het niet kennelijk onredelijk is dat u er wel voor in aanmerking komt. DVZ merkt immers op dat u als etnische Armeen zich in de mogelijkheid bevindt om bovenstaande aanvraag voor een ‘speciale verblijfsstatus’ in te dienen, maar dat uit de door u voorgelegde stukken niet kan blijken dat u dergelijke aanvraag reeds heeft ingediend, noch dat deze u zou geweigerd zijn. Artikel 57/37 van de wet bepaalt de voorwaarden voor een verblijf op basis van de staatloosheid in België en stelt als voorwaarde dat de verzoeker geen wettige en duurzame verblijfstitel heeft in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben en tot dewelke hij effectief toegelaten zou worden en dat hij deze niet zou kunnen verkrijgen. Gezien u op basis van bovenstaande informatie in aanmerking zou komen voor een verblijfsrecht in Armenië, dat u deze aanvraag tot op heden nog niet heeft ingediend en dat deze verblijfstitel een geldigheid van tien jaar heeft, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat u een wettige en duurzame verblijfstitel kan verwerven in Armenië, een staat waarmee u banden heeft.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u door Nederland in 2006 werd gerepatriëerd naar Armenië en dat Armenië in het kader van deze repatriëring een laissez-passer heeft afgeleverd op 22.03.2006. Het feit dat de Armeense autoriteiten u in het bezit stelden van een laissez-passer toont aan dat u wel degelijk banden heeft met Armenië. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om te verwachten dat u er een duurzame verblijfstitel zou kunnen verkrijgen, gezien de autoriteiten u in het verleden in het bezit hebben gesteld van een reisdocument. Gelet op het geheel van bovenstaande is het voor DVZ dan ook niet kennelijk onredelijk om te stellen dat u een wettige en duurzame verblijfstitel zou kunnen verkrijgen in Armenië. Bijgevolg voldoet u niet aan de voorwaarden voor een toelating tot verblijf wegens staatloosheid zoals bepaald in artikel 57/37 van de wet.

Hoewel de DVZ vaststelt dat u op heden voldoet aan de definitie van artikel 1 van de Conventie van New York van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen en u als staatloze erkend bent door de rechtbank van Luik bij vonnis van 10.05.2024, staat het in toepassing van artikel 57/37 vast dat de verzoeker om een verblijf op basis van de staatloosheid ook moet aantonen dat zij niet buiten haar wil de nationaliteit verloren heeft of dat zij geen nationaliteit of wettige en duurzame verblijfstitel van een andere Staat zou kunnen verwerven of herkrijgen. Uit het geheel aan informatie uit uw administratief dossier kan enkel blijken dat u op heden niet over de Armeense of de Azerbeidzjaanse nationaliteit beschikt, doch niet dat u de nodige stappen heeft ondernomen om een nationaliteit of een duurzame verblijfstitel te verkrijgen of dat deze u in het verleden effectief zouden geweigerd zijn. Gezien u geen bewijs levert dat u geen nationaliteit of een wettige

en duurzame verblijfstitel van een andere Staat zou kunnen verwerven of herkrijgen, voldoet u niet aan de voorwaarden voor een toelating tot verblijf wegens staatloosheid zoals bepaald in artikel 57/37 van de wet. Op basis van het geheel van bovenstaande elementen en gezien eveneens uit het gemotiveerd advies van het CGVS blijkt dat u niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 57/37, 1° tot en met 5°, en staat het vast dat de minister of zijn uw aanvraag om een toelating tot verblijf wegens staatloosheid weigert in toepassing van artikel 57/44.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 57/39 van de Vreemdelingenwet, van de "beginzelen van behoorlijk bestuur", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"De familierechtbank te Luik heeft bij vonnis van 10 mei 2024 gekend onder rolnummer 21/93/ B onherroepelijk vastgesteld dat verzoeker staatloos is (geen enkele staat beschouwt hem thans als onderdaan). Een afschrift van het vonnis is bij dit dossier gevoegd en is onherroepelijk geworden.

Ondanks dit rechterlijk vonnis heeft de administratie (DVZ) in zijn beslissing aangegeven dat van de betrokkene nogmaals verlangd moet worden dat hij zich zou richten tot de autoriteiten van Azerbeidzjan en/of Armenië om (eventueel) een nationaliteit te verkrijgen of te doen erkennen of een verblijfsrecht te bemachtigen.

Dit standpunt wordt manifest bestreden.

Het vonnis van de familierechtbank inzake staatloosheid heeft gezag van gewijsde en is bindend — ook jegens de administratieve instanties.

Het vaste rechtsbeginsel in onze rechtsorde is dat een definitieve rechterlijke vaststelling van de persoonlijke staat waaronder de vaststelling dat iemand staatloos is, gezag van gewijsde oplevert en daardoor bindend is ook ten aanzien van derden en van de openbare orde.

Het Hof van Cassatie heeft bovendien herhaaldelijk geoordeeld dat beslissingen tot vaststelling van de staat van een persoon bindend zijn en dat dit gezag van gewijsde eveneens derden raakt.

Het vonnis van de familierechtbank te Luik dat verzoeker staatloos is, geldt als bindende vaststelling. DVZ/CGVS kan niet zelfstandig die vaststelling heropenen of er anders tegen handelen zonder in strijd te komen met het gezag van gewijsde en de rechtszekerheid.

De beslissing bindt aldus de DVZ in de administratieve procedure: er is geen bijkomende (verplichtende) toetsing door de administratie mogelijk die de essentie van de rechterlijke vaststelling uitholt.

De procedure voor een verblijfsvergunning wegens staatloosheid (of behandeling van gevolgen van staatloosheid bij DVZ/CGVS) is weliswaar administratief van aard, maar die administratieve beoordeling mag niet de onherroepelijke rechterlijke vaststelling van staatloosheid negeren of aantasten.

De DVZ dient het vonnis integraal te erkennen en mag niet eisen dat cliënt eerst «bewijs levert» van het tegenovergestelde door bijvoorbeeld eerst een buitenlandse naturalisatieprocedure te doorlopen, vooraleer de administratieve gevolgen van zijn staatloosheid worden toegekend. Het staat immers vast dat de rechtbank en het Openbaar Ministerie ook aan verzoeker in het kader van de gerechtelijke procedure tot erkenning als staatloos tevens verzocht hebben om de nodige stappen te ondernemen om de nationaliteit van de desbetreffende Staten aan te vragen en te bekomen en men is tot de objectieve vaststelling gekomen dat zulks niet objectief mogelijk was voor verzoeker.

Een vreemdeling mag niet worden verplicht een (hypothetische) buitenlandse nationaliteit aan te vragen — weigering om dat te eisen volgt uit internationale en nationale rechtsopvattingen, waarmee verzoeker geen enkele band mee heeft behoudens zijn etniciteit. Verzoeker heeft diverse keren de DVZ op de hoogte gesteld van het gegeven dat zijn integraal leven in Nederland en in België heeft afgespeeld en dat hij ook de ouder is van een Nederlands EU kind te weten A. E. A. (...) geboren op (...) -2003 te Rotterdam (Nederland), Nederlander.

Verzoeker kan als Armeense onderdaan zich ook niet richten tot de Azerbeidzjaanse autoriteiten temeer daar er nog steeds Armeense krijgsgevangenen opgesloten zijn in de gevangenissen van Bakoe Azerbeidzjan en ook heeft hij zelf rechtstreeks vanuit Nagorno-Karabach zijn toevlucht naar Europa genomen en heeft hij geen enkele sociale, culturele en/of economische binding meer met Armenië om vooralsnog verplicht te worden om de nationaliteit te verzoeken van deze staat.

De New York-conventie van 1954 en de Belgische rechtspraak/interpreterende literatuur tonen aan dat het enkel feitelijk of hypothetisch mogelijk zijn om via procedure bij een ander land een nationale status te verkrijgen, geen grond mag zijn om iemand het stateloze statuut te onthouden of hem te dwingen procedures te doorlopen bij vreemde autoriteiten. Het Hof van Cassatie heeft in recente rechtspraak geoordeeld dat het Verdrag van New York niet toelaat dat de status van staatloze wordt geweigerd omdat betrokkene zich niet heeft gehouden aan stappen om een vroegere nationaliteit terug te krijgen (bijvoorbeeld omdat hij afstand deed of het land jaren geleden verliet).

Er dient te worden benadrukt dat het vereist stellen van het doorlopen van buitenlandse naturalisatieprocedures of verblijfsprocedures (van een land dat men lang geleden verliet en waarmee men geen reële banden meer heeft) neerkomt op het opleggen van een onmogelijke of onredelijke verplichting, die afbreuk doet aan het beschermingsdoel van de status van staatloze.

De administratie kan en mag niet eisen dat verzoeker (die onherroepelijk als staatloze is erkend) zich eerst wendt tot Azerbeidzjan en/of Armenië om daar een buitenlandse nationaliteit en/of verblijfsrecht «aan te vragen», en dit enkel op grond van een hypothetische mogelijkheid dat die landen hem (eventueel) zouden erkennen.

Het gezag van gewijsde van rechterlijke beslissingen omtrent de staat van personen heeft een openbaar-ordelijk karakter; het is ondenkbaar dat administratieve instanties vervolgens de rechtsverhouding anders zouden behandelen dan het onherroepelijke vonnis. De rechtszekerheid en de ondeelbaarheid van de persoonlijke staat vereisen dat derden (waaronder de administratie) zich verbinden aan de rechterlijke vaststelling.

De DVZ volstaat met de stelling dat 'geen enkel bewijs' bestaat dat de ambassades de door de raadsman aan hun officiële, op diplomatieke kanalen gepubliceerde emailadressen verzonden berichten gelezen hebben. Deze loutere stelling is onvoldoende. De op de officiële kanalen gepubliceerde e-mailadressen zijn bestemd voor officiële correspondentie en worden geacht in het normale werkproces van de missie te worden verwerkt. Indien de DVZ aan de authenticiteit of ontvangst van de mails twijfelt, rust op haar de verplichting die twijfel concreet te staven (bijv. technische logs, bewijs van spoofing, of een verklaring van de ambassade dat het adres niet in gebruik is). Het had ook tot de mogelijkheden van de DVZ behoord om – alvorens de stukken resoluut te verwerpen – de ambassades rechtstreeks te contacteren voor bevestiging van ontvangst. Het nalaten van een dergelijke controle en het ontbreken van enig concreet bewijs voor niet-ontvangst schendt de motiveringsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur.

De raadsman heeft niet willekeurig gekozen voor schriftelijke communicatie: het besluit van verzoeker om niet persoonlijk naar (bijvoorbeeld) de Azerbeidzjaanse vertegenwoordiging te gaan, en zelfs het niet rechtstreeks benaderen van de Armeense vertegenwoordiging vanwege stigma's en veiligheidsrisico's, vloeit voort uit reële en concrete gevaren die eveneens aantonen waarom de raadsman de voornaamste, en in de gegeven omstandigheden de enige, betrouwbare communicatielijn vormde. Dit pleit er juist voor dat DVZ de door de raadsman overgelegde correspondentie als relevante en probatief gewichthebbende aanwijzing in het dossier moet opnemen en onderzoeken.

Indien de DVZ een negatieve gevolgtrekking wil verbinden aan het enkelvoudige feit dat geen schriftelijk antwoord is voorgelegd, rust op de DVZ de verplichting om deze uitzondering of tegenbewijs degelijk te motiveren. Het volstaat niet louter te verklaren "er is geen bewijs dat de ambassade de e-mail ontvangen en gelezen heeft".

Een loutere bewering zonder concrete staving schendt de motiveringsplicht.

Conclusie: van verzoeker kan niet worden geëist dat hij eerst bij Azerbeidzjan of Armenië een nationaliteit aanvraagt of enige «herstelprocedure» doorloopt, als voorwaarde tot toekenning van rechten of verblijfsrecht naar aanleiding van zijn erkende staatloosheid. Eventuele verzoeken om dergelijke stappen te ondernemen zijn onrechtmatig en onaanvaardbaar aangezien verzoeker behoudens zijn Armeense etniciteit, geen enkele binding meer heeft met Armenië.

Deze weigering is in contrast staat met de erkenning als staatloze (door de rechtbank), waarbij al die vragen reeds werden beantwoord en dit zou eerder betekenen dat de erkenning – mits definitief – de bewijslast voor het verrichten van die relevante vaststellingen in de verblijfsprocedure zouden verlichten.

Een verblijfstitel wegens staatloosheid (art. 57/44 e.v.) vermeldt dat voor een aanvraag tot verblijf wegens staatloosheid moet worden aangetoond:

- de identiteit/herkomst,
- dat men geen nationaliteit heeft of had,
- dat men de nationaliteit van een andere staat niet kan verkrijgen of herwinnen,
- dat men geen wettige en duurzame verblijfstitel kan krijgen in een andere staat waarmee men banden heeft.

Het is niet toegestaan om het verblijfstitel als staatloze te weigeren aan verzoeker louter omdat men niet volledig aantoont dat men niet een andere nationaliteit en/of verblijfstitel kan verwerven. Een dergelijke redenering zou in strijd zijn met rechtspraak, temeer omdat die beslissing effectief reeds al die omstandigheden (geen nationaliteit, geen andere staat waar verblijf mogelijk) heeft beoordeeld, is deze weigering in strijd met het administratief dossier en het vonnis over de erkenning als Staatloze.

De erkenning door een rechterlijke instantie is bindend en de administratie kan niet steeds opnieuw dezelfde zware bewijsvoering vragen van verzoeker.

“Als je door ... als staatloze werd erkend ... is die beslissing bindend (en moet er zelfs geen advies aan het CGVS gevraagd worden).”

Ondanks de erkenning blijft het belangrijk dat in de verblijfsprocedure de DVZ duidelijk motiveert waarom zij meent dat ondanks de erkenning toch niet voldaan is aan bijvoorbeeld de voorwaarde dat men geen nationaliteit van een andere staat kan verkrijgen of herwinnen, of geen duurzame verblijfsmogelijkheid heeft.

Vanuit dit optiek houdt de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

Aangezien verwerende partij ook heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 en 8 EVRM te onderzoeken, rekening houdende met de gezins- en familiale situatie van verzoeker.

Verzoeker is geboren in Baku, Azerbeidzjan, en heeft destijds zijn vlucht naar Europa ondernomen vanuit Nagorno-Karabach. Hij is van Armeense etniciteit en behoort tot de christelijk-orthodoxe geloofsgemeenschap. Verzoeker heeft in werkelijkheid geen enkele binding met Armenië, aangezien hij daar nooit heeft gewoond. Zijn herkomst situeert zich uitsluitend in Nagorno-Karabach, een gebied dat in zijn geheel onder Azerbeidzjaanse controle is geplaatst.

Bijgevolg is het voor verzoeker, als etnische Armeniër, volstrekt onmogelijk om terug te keren naar Azerbeidzjan, gelet op de actuele spanningen, de aanhoudende agressie jegens Armeniërs en het feit dat talrijke Armeense krijgsgevangenen nog steeds in detentie verblijven in Baku. Een terugkeer zou voor verzoeker niet alleen onveilig zijn, maar ook rechtstreeks strijdig met zijn fundamentele rechten en menselijke waardigheid.

Daarnaast beschikt verzoeker over een kind met de Nederlandse nationaliteit, dat in België woonachtig is. Met betrekking tot dit kind werd door verzoeker een procedure gezinshereniging opgestart, hetgeen zijn daadwerkelijke en blijvende gezinsleven in België aantoont.

Desalniettemin heeft verwerende partij, los van louter hypothetische opwerpingen omtrent de vraag of verzoeker al dan niet stappen heeft ondernomen om bepaalde nationaliteits- of verblijfsstatuten aan te vragen, volstrekt onvoldoende rekening gehouden met de elementen die reeds uitvoerig werden onderzocht in het kader van de vaststelling van zijn staatloosheid door de Familierechtbank te Luik. Deze elementen zijn nochtans essentieel om te beoordelen of redelijkerwijze van verzoeker kan worden verlangd dat hij in een andere staat op rechtsgeldige, veilige en haalbare wijze een verblijfsrecht zou aanvragen en effectief verkrijgen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak, wat in casu niet gebeurd is.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De bestreden beslissing in casu het bevel om het grondgebied te verlaten die in casu werd getroffen opzichtens verzoekster komt aan die verplichting niet tegemoet en is daarom onregelmatig.

Er bestaat in deze uitzonderlijke omstandigheden van verzoeker geen redelijke verhouding tussen de bestreden beslissing en het beoogde doel."

2.2. Beoordeling

2.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 57/37 en verder van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 57/37 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling verkrijgt een toelating tot verblijf wegens staatloosheid indien hij voldoet aan de volgende voorwaarden:

- 1° hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de Status van Staatlozen;*
- 2° hij toont zijn identiteit en herkomst aan;*
- 3° hij heeft buiten zijn wil zijn nationaliteit verloren of nooit over een nationaliteit beschikt;*
- 4° hij kan geen nationaliteit van een andere Staat verwerven of herkrijgen;*
- 5° hij heeft of kan geen wettige en duurzame verblijfstitel verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben en tot dewelke hij effectief toegelaten zou worden;*
- 6° hij vormt geen gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid."*

Artikel 57/39 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de indiening van de aanvraag komt het aan de vreemdeling toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden bepaald in artikel 57/37. De vreemdeling brengt hiervoor alle nodige elementen aan. De met het onderzoek van de aanvraag belaste instanties werken samen met de vreemdeling voor de vaststelling van de relevante elementen van de aanvraag. De met het onderzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van de aanvraag te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de vreemdeling en alle documentatie in zijn bezit over zijn identiteit, herkomst, eerdere nationaliteiten(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf of waarmee hij een band heeft, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten, en de redenen die tot zijn staatloosheid hebben geleid.”

Artikel 57/40 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De minister of zijn gemachtigde neemt de aanvraag niet in overweging in de volgende gevallen:
(...)”*

Artikel 57/41 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien geen toepassing wordt gemaakt van artikel 57/40, maakt de minister of zijn gemachtigde de aanvraag over aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, teneinde een advies te verkrijgen omtrent de voorwaarden bedoeld in artikel 57/37, 1° tot 5°. Wat betreft de voorwaarde voorzien bij artikel 57/37, 1°, is de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen desgevallend gebonden door een eerdere definitieve beslissing in het kader van artikel 572bis, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)”

2.2.2. Op 19 februari 2025 dient de verzoeker een aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid in. Bij deze aanvraag legt de verzoeker het vonnis met nummer 24/7170 van 10 mei 2024 van de familierechtbank te Luik voor waarbij de verzoeker als staatloze wordt erkend. Uit geen enkel gegeven blijkt dat een hoger beroep tegen dit vonnis werd ingediend. Op 2 april 2025 vraagt de gemachtigde een advies aan de commissaris-generaal in toepassing van artikel 57/41, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op 14 juli 2025 verleent de commissaris-generaal een advies overeenkomstig artikel 57/41, § 1 van de Vreemdelingenwet in het kader van een verzoek om toelating tot verblijf wegens staatloosheid. De commissaris-generaal oordeelt dat de verzoeker niet voldoet aan alle voorwaarden voorzien in artikel 57/37, 1° tot 5° van de Vreemdelingenwet en de verzoeker dan ook niet in aanmerking komt voor een toelating tot verblijf wegens staatloosheid. Uit voornoemd advies van de commissaris-generaal blijkt dat deze uitdrukkelijk motiveert dat de verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 57/37, 1°, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, maar zij daarentegen van oordeel is dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 57/37, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet. Op 3 oktober 2025 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verzoekers aanvraag van 19 februari 2025. Uit deze beslissing blijkt dat de gemachtigde in navolging van het advies van de commissaris-generaal oordeelt dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 57/37 van de Vreemdelingenwet, en meer in het bijzonder voldoet de verzoeker niet aan de voorwaarden van artikel 57/37, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de voorwaarden van artikel 57/37, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet leest de Raad in de memorie van toelichting in de voorbereidende werken het volgende:

“4°. De vreemdeling die alsnog een nationaliteit zou kunnen verwerven of zijn vroegere nationaliteit zou kunnen herkrijgen via een administratieve procedure, komt niet in aanmerking voor de toelating tot verblijf wegens staatloosheid. Staatloosheid is namelijk een onwenselijke situatie: indien een vreemdeling de mogelijkheid heeft om een nationaliteit te verwerven of zijn vroegere nationaliteit zou kunnen herkrijgen, verdient dit de voorkeur boven het verkrijgen van een verblijfsrecht in België en komt hij bijgevolg niet in aanmerking voor een toelating tot verblijf wegens staatloosheid. De staten die hier in principe worden geïmagineerd zijn onder meer de staat waar de vreemdeling geboren is, waarvan hij eerder de nationaliteit bezat, waar hij eerder zijn normale verblijfplaats had, of het land waarvan zijn echtgenote, nakomelingen of ascendenten de nationaliteit (eerder) bezitten of hun gewone verblijfplaats (eerder) hadden.

Deze voorwaarde sluit aan bij de voorwaarde van de arresten van het Grondwettelijk Hof, namelijk dat de staatloze geen wettige of duurzame verblijfstitel heeft of kan verkrijgen in een andere staat waarmee hij banden zou hebben. Welnu, indien vreemdelingen om deze reden geen recht hebben op verblijf, geldt dit a fortiori voor personen die een nationaliteit kunnen verwerven of herkrijgen in een andere Staat. Ten slotte kan men ook beargumenteren dat deze voorwaarde impliciet in de definitie van artikel 1 van het

Staatlozenverdrag zit vervat. Personen die formeel geen nationaliteit bezitten, maar toch door een staat als een onderdaan worden beschouwd, vallen namelijk buiten het toepassingsgebied van het Staatlozenverdrag.

Staatlozen die in beginsel een nationaliteit zouden kunnen verwerven of herkrijgen, maar zich wegens een vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet tot de bevoegde autoriteiten van een staat kunnen wenden, dienen een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

5°. Een staatloze die een wettige en duurzame verblijfstitel heeft of kan verkrijgen in een andere staat waarmee hij banden zou hebben komt niet in aanmerking voor de toelating tot verblijf wegens staatloosheid. Enerzijds wordt dus de situatie geïsoleerd van een staatloze met een verblijfstitel in een andere staat. Aangezien hij al een verblijfstitel heeft, bestaat er geen nood om een bijkomende verblijfstitel toe te kennen. Anderzijds wordt ook de situatie geïsoleerd van een vreemdeling die niet over een verblijfstitel beschikt, maar deze wel zou kunnen verwerven of herkrijgen in een andere staat.

Het "duurzame" karakter van de verblijfstitel moet worden uitgelegd in de bewoordingen van de UNCHR, die in het rapport "Mapping Statelessness in Belgium" het volgende stelt: "Recognition of statelessness should in general result in the issuance of a residence permit. (...) In some cases, it may nevertheless not be necessary to issue a residence permit, for instance, where a stateless person enjoys the right of residence in another country and is able to return and live there with full respect for his or her human rights.". De hier bedoelde mensenrechten moeten worden opgevat als de rechten die de staatloze in staat moeten stellen een menswaardig bestaan te leiden, mits deze rechten ook aan de onderdanen van de betrokken staat worden toegekend en gewaarborgd. De verzoeker moet aantonen dat zijn grondrechten in die staat niet worden geëerbiedigd.

Het louter formeel beschikken over een verblijfstitel is bijgevolg niet voldoende. De vreemdeling moet over een duurzame band met het land beschikken. Bovendien moet de verblijfstitel een reële mogelijkheid tot verblijf bieden en moet hij de vreemdeling de mogelijkheid geven om zijn fundamentele rechten te kunnen uitoefenen in het land waar hij deze verblijfstitel heeft of zou kunnen verwerven. Daarnaast moet de verblijfstitel de vreemdeling ook effectief in staat stellen om te worden toegelaten tot het land waarmee hij banden zou hebben.

Een duurzame verblijfstitel kan een verblijfsrecht van zowel beperkte als onbeperkte duur omvatten. Een staatloze kan namelijk gedurende vele jaren in een staat verblijven met een verblijfstitel van beperkte duur, die evenwel telkens verlengbaar is, en die uiteindelijk feitelijk kan resulteren in een onbeperkt verblijfsrecht.

De duurzaamheid van de verblijfstitel is dus niet enkel verbonden met de termijn van geldigheid, maar ook met de redelijke verwachtingen die de vreemdeling kan hebben op een duurzaam verblijfsperspectief. De notie van "duurzame verblijfstitel" zal bijgevolg in hoge mate afhankelijk zijn van de verblijfswetgeving van elk land, en van geval tot geval kunnen verschillen.

Daarnaast moet het gaan om een verblijfstitel in een staat waarmee de vreemdeling banden zou hebben. Deze banden zijn een notie die feitelijk zal moeten worden beoordeeld. De staat waarmee de vreemdeling banden zou hebben is bijvoorbeeld zijn geboorteland, het land waarvan hij eerder de nationaliteit bezat, waar hij eerder zijn normale verblijfsplaats had, of het land waarvan zijn echtgenote, nakomelingen of ascendenten de nationaliteit (eerder) van bezitten of hun gewone verblijfplaats (eerder) hadden.

Een vreemdeling die in een andere EU-lidstaat bijvoorbeeld als vluchteling werd erkend, wordt vermoed een perspectief op een duurzaam verblijf in een ander land te hebben, gezien het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Staatlozenverdrag in de hele Europese Unie gerespecteerd dient te worden. Alle Staten die het Staatlozenverdrag ondertekend hebben, worden geacht de rechten die hierin opgenomen zijn, te respecteren. Dit vermoeden is evenwel weerlegbaar.

Ter replek op de opmerkingen van de Raad van State in zijn advies nr. 73.287/4 van 8 juni 2023 (blz. 10), wordt opgemerkt dat de huidige bewoordingen in het wetsontwerp en de memorie van toelichting worden behouden. Om de redenen hierboven vermeld, is het immers moeilijk om de notie "duurzaam verblijf" op exhaustieve wijze uit te leggen. De verblijfsreglementering kan namelijk sterk verschillen van land tot land. Voor sommige landen kan een verblijf van beperkte duur bijvoorbeeld gelijk gesteld worden met een verblijf van onbeperkte duur. Ook de notie "staat waarmee hij banden zou hebben" is een notie die zeer feitelijk is. De minister en zijn gemachtigde en de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kunnen hierbij rekening houden met de elementen die hierboven worden vermeld. Door de huidige bewoordingen in het ontwerp te behouden, sluiten de bewoordingen ook zo nauw mogelijk aan bij de arresten van het Grondwettelijk Hof.

Wel wordt verduidelijkt dat de verblijfstitel hem in staat moet stellen om effectief toegelaten te worden tot het land waarmee hij banden zou hebben.” (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid, Parl.St. Kamer, 2022-23, doc. nr. 55-3600/001, p. 17-21).

2.2.3. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij bij vonnis van 10 mei 2024 door de familierechtbank te Luik als staatloze werd erkend, hij dit vonnis heeft voorgelegd bij zijn aanvraag en het gezag van gewijsde van dit vonnis dient te worden gerespecteerd.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat de verzoeker bij vonnis met nummer 24/7170 van 10 mei 2024 van de familierechtbank te Luik als staatloze wordt erkend. Uit geen enkel gegeven blijkt dat een hoger beroep tegen dit vonnis werd ingediend. Dit vonnis is dan ook definitief.

Uit de toepasselijke wetsbepalingen hierboven geciteerd, blijkt dat artikel 57/37 van de Vreemdelingenwet voorziet in cumulatieve voorwaarden om een toelating tot verblijf wegens staatloosheid te verkrijgen.

Overeenkomstig artikel 57/41, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is de vrommissaris-generaal voor wat betreft de voorwaarde voorzien bij artikel 57/37, 1° van de Vreemdelingenwet gebonden door een eerdere definitieve beslissing in het kader van artikel 572bis, 1° van het Gerechtelijk Wetboek. De commissaris-generaal heeft oog gehad voor artikel 57/41, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in haar advies van 14 juli 2025, nu hierin als volgt wordt gemotiveerd:

*“B. Onderzoek van de voorwaarden van art. 57/37, 1° tot 5° van de wet van 15 december 1980
Definitief van staatloze in de zin van artikel 1 van het Staatlozenverdrag (art. 57/37, 1°)
Artikel 57/37 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat enkel een staatloze in aanmerking komt voor de toelating tot verblijf wegens staatloosheid.
Betrokkene moet staatloos zijn en onder de toepassing van het Internationaal Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28 september 1954 vallen.
Betrokkene werd op 10 mei 2024 als staatloze erkend door de rechtbank van eerste aanleg van Luik. Het CGVS is gehouden om het gezag van gewijsde van het vonnis te respecteren.
Betrokkene voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen.”*

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde in navolging van het advies van de commissaris-generaal van oordeel is dat de verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 57/37, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet. Thans wordt niet betwist dat de verzoeker de voorwaarde voorzien in artikel 57/37, 1° van de Vreemdelingenwet vervult.

In de mate dat de verzoeker betoogt dat het gegeven dat hij door de familierechtbank als staatloze werd erkend impliceert dat ipso facto de voorwaarden van artikel 57/37, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet vervuld zijn, kan de Raad dit betoog niet bijtreden (zie GwH nr. 1/2012 van 11 januari 2012; HvC nr. C.13.0042.F van 17 mei 2016; HvC 27 september 2007, R.W. 2009-2010, nr. 21, 873; HvC 6 juni 2008, R.W. 2010-2011, nr. 26, 1086).

De verzoeker verliest ook volgende passage uit de bestreden beslissing uit het oog:

“Hier wijst DVZ bovendien op volgende passage uit het advies van het CGVS: “De Memorie van Toelichting bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de Vreemdelingenwet betreffende het verzoek tot toelating tot verblijf wegens staatloosheid, specificeert dat een staatloze die via een administratieve procedure alsnog een nationaliteit van een staat zou kunnen verwerven of diens vroegere nationaliteit zou kunnen terugkrijgen, niet in aanmerking komt voor de toelating tot verblijf wegens staatloosheid. De staten die hier worden geïdificeerd zijn staten waarmee de vreemdeling banden heeft. De verschillende internationale verdragen inzake staatloosheid en nationaliteit streven er naar apatridie te vermijden en situaties van staatloosheid op te lossen. Staatloosheid wordt in die zin aanzien als een schending van een fundamenteel recht, het recht op een nationaliteit. Staatloosheid is een onwenselijke situatie; indien een vreemdeling de mogelijkheid heeft om een nationaliteit te verwerven of zijn vroegere nationaliteit zou kunnen herkrijgen, verdient dit de voorkeur boven het verkrijgen van een verblijfsrecht in België.”

De Raad wijst erop dat in de memorie van toelichting in de voorbereidende werken ook nog het volgende kan worden gelezen:

“De procedure voor de toelating tot verblijf wegens staatloosheid (hierna: “procedure staatloosheid”), zoals voorzien door dit wetsontwerp, doet geen afbreuk aan de bestaande bevoegdheid van de familierechtbank

om zich uit te spreken over vorderingen tot erkenning van de status van staatloze (artikel 572bis, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek). Het is evenwel niet vereist dat de vreemdeling beschikt over een uitspraak van de familierechtbank om de procedure staatloosheid op te starten. De minister of zijn gemachtigde en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kunnen, in het kader van de verblijfsprocedure, zelf oordelen of de vreemdeling al dan niet staatloos is in de zin van het Staatlozenverdrag. Hiermee wordt dus vermeden dat de vreemdeling eerst een procedure moet doorlopen voor de familierechtbank, alvorens de verblijfsprocedure te kunnen opstarten, waardoor de nodige kosten en tijd kunnen worden vermeden.

Indien de vreemdeling beschikt over een uitspraak van de familierechtbank op grond waarvan hij erkend wordt als staatloze, zal hij dit moeten voegen bij de aanvraag wegens staatloosheid. Bij de beoordeling of de vreemdeling valt onder het Staatlozenverdrag, zal het gezag van gewijsde van de uitspraak van de familierechtbank worden gerespecteerd. Het gezag van gewijsde geldt echter ook in de omgekeerde zin: indien blijkt dat er sprake is van een uitspraak waarin de erkenning als staatloze werd geweigerd, zal de minister of zijn gemachtigde niet van oordeel kunnen zijn dat de vreemdeling wel valt onder het Staatlozenverdrag.

Bovendien zullen de gemachtigde van de minister en de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen ook systematisch de overige voorwaarden van de procedure staatloosheid moeten onderzoeken. Zelfs indien de persoon valt onder het toepassingsgebied van het Staatlozenverdrag, al dan niet na het voorleggen van een vonnis, zal zijn verblijf nog kunnen worden geweigerd indien hij niet voldoet aan deze andere voorwaarden.

Door in te voegen dat het gezag van gewijsde van een rechterlijke beslissing steeds zal worden gerespecteerd, zowel in geval van toekenning als weigering van de status van staatloze, wordt tegemoet gekomen aan de opmerkingen van de Raad van State in zijn advies nr. 73.287/4 van 8 juni 2023 (blz. 4-7).” (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid, Parl.St. Kamer, 2022-23, doc. nr. 55-3600/001, p. 12-13). (onderlijning door de Raad).

In het vonnis met nummer 24/7170 van 10 mei 2024 van de familierechtbank te Luik oordeelt de rechter als volgt:

“II. ANALYSE

Il ressort des pièces déposées et de l’instruction minutieuse réalisée en cours de procédure tant par le conseil du demandeur que par le procureur du Roi qu’aucun Etat avec lequel le demandeur présente des liens ne le reconnaît comme son ressortissant.

Les éléments qui ressortent des dossiers déposés sont les suivants :

- *V.M. (...) est né le (...).1965 à Bakou, en ex-URSS, Etat qui n’existe plus, dans l’actuelle Arménie de parents soviétiques d’ethnie arménienne ;*
- *les mails adressés par le conseil du demandeur aux ambassades d’Arménie et d’Azerbaïdjan sont restés sans réponse ;*
- *les mails adressés par le Ministère public à l’ambassade d’Arménie n’ont pas permis de conclure à la nationalité arménienne du demandeur ;*
- *les mails échangés entre le Ministère public et l’Office des étrangers confirment que le demandeur est arrivé en Belgique dépourvu de tout document d’identité ;*
- *l’acte de naissance soviétique qu’il a déposé aux Pays-Bas lors de sa demande d’asile dans cet Etat n’a pas été retrouvé ;*
- *il est en séjour illégal en Belgique ;*
- *ni l’Etat arménien, ni l’Etat d’Azerbaïdjan, ni l’Etat belge, ni les Pays-Bas, ne le reconnaissent comme son ressortissant.*

Il se déduit des considérations qui précèdent que V.M. (...) doit être reconnu apatride.

En effet, il ne se trouve pas dans les cas d’exclusion prévus par la Convention de NEW YORK du 28.09.1954, n’étant pas protégé par une organisation des Nations Unies, n’ayant pas les droits des nationaux belges, n’ayant pas commis de crime de guerre, de crime contre la paix, de crime contre l’humanité, de crime grave de droit commun en dehors de Belgique et avant son arrivée et n’étant pas un haut responsable politique ayant commis des « agissements contraires aux buts et aux principes des Nations Unies ».

DECISION

LE TRIBUNAL,

Statuant contradictoirement, en chambre du conseil,

(...)

Dit fondée la demande de reconnaissance du statut d'apatride formée par V.M. (...).

Dit que V.M. (...), né le (...).1965 à Bakou, en ex-URSS, doit être reconnu comme apatride en vertu de la convention de New York du 28 septembre 1954.

(...)"

("II. ANALYSE

Uit de neergelegde stukken en uit het grondige onderzoek dat tijdens de procedure zowel door de raadsman van de verzoeker als door de procureur des Konings werd verricht, blijkt dat geen enkele staat waarmee de verzoeker banden heeft, hem als zijn onderdaan erkent.

De elementen die uit de neergelegde dossiers naar voren komen, zijn de volgende:

V.M. (...) is geboren op (...).1965 in Bakoe, in de voormalige USSR, een staat die niet meer bestaat, in het huidige Armenië, uit Sovjetouders van Armeense etniciteit;

de e-mails die door de raadsman van de verzoeker aan de ambassades van Armenië en Azerbeidzjan werden gericht, zijn onbeantwoord gebleven;

de e-mails die door het Openbaar Ministerie aan de ambassade van Armenië werden gericht, hebben niet toegelaten te besluiten dat de verzoeker de Armeense nationaliteit bezit;

de e-mails die werden uitgewisseld tussen het Openbaar Ministerie en de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat de verzoeker zonder enig identiteitsdocument in België is aangekomen;

de Sovjet-geboorteakte die hij in Nederland heeft neergelegd bij zijn asielaanvraag in die staat, werd niet teruggevonden;

hij verblijft illegaal in België;

noch de Armeense staat, noch de Azerbeidzjaanse staat, noch de Belgische staat, noch Nederland erkennen hem als hun onderdaan.

Uit het voorgaande volgt dat V.M. (...) als staatloze moet worden erkend.

Hij bevindt zich immers niet in de uitsluitingsgevallen voorzien door het Verdrag van New York van 28.09.1954, aangezien hij niet wordt beschermd door een organisatie van de Verenigde Naties, niet de rechten van Belgische onderdanen geniet, geen oorlogsmisdrijf, misdrijf tegen de vrede, misdrijf tegen de menselijkheid of een ernstig gemeenrechtelijk misdrijf buiten België en vóór zijn aankomst heeft gepleegd, en geen hoge politieke verantwoordelijke is die zich schuldig heeft gemaakt aan "handelingen die strijdig zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties".

BESLISSING

DE RECHTBANK,

Rechtsprekend op tegenspraak, in raadkamer,

(...)

Verklaart het verzoek tot erkenning van de status van staatloze ingediend door V.M. (...) gegrond.

Zegt dat V.M. (...), geboren op (...).1965 in Bakoe, in de voormalige USSR, moet worden erkend als staatloze krachtens het Verdrag van New York van 28 september 1954.

(...)” (vrije vertaling)

In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, heeft de familierechtbank te Luik in het vonnis met nummer 24/7170 van 10 mei 2024 geen uitspraak gedaan over de vraag of de verzoeker geen nationaliteit van een andere Staat kan verwerven of verkrijgen (cf. artikel 57/37, 4° van de Vreemdelingenwet) noch heeft deze rechtbank zich uitgesproken over de vraag of de verzoeker geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben en tot dewelke hij effectief toegelaten zou worden (cf. artikel 57/37, 5°, van de Vreemdelingenwet). In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, houdt de vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoeker de voorwaarden van artikel 57/37, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet niet vervult, geen schending in van het gezag van gewijsde van het vonnis met nummer 24/7170 van 10 mei 2024 van de familierechtbank te Luik.

De Raad kan de verzoeker niet bijtreden waar hij aanvoert dat het vaststaat dat de rechtbank en het openbaar ministerie in het kader van de gerechtelijke procedure tot erkenning als staatloze aan hem hebben gevraagd om de nodige stappen te ondernemen om de nationaliteit van de desbetreffende staten aan te vragen en te bekomen en men tot de objectieve vaststelling is gekomen dat zulks niet mogelijk was voor de verzoeker. Dit kan niet in het voorgelegde vonnis met nummer 24/7170 van 10 mei 2024 van de familierechtbank te Luik worden gelezen, noch in de overige stukken die de verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd. Alvorens de verzoeker het statuut van staatloze toe te kennen werd nagegaan of de verzoeker over de nationaliteit van een andere staat beschikt doch niet of verzoeker de nationaliteit van een andere staat kan verwerven of verkrijgen, hetgeen wel vereist wordt voor een toelating tot verblijf wegens staatloosheid (cf. artikel 57/37, 4°, van de Vreemdelingenwet). (zie ook: HvC 27 september 2007, *R.W.* 2009-2010, nr. 21, 873; HvC 6 juni 2008, *R.W.* 2010-2011, nr. 26, 1086).

2.2.4. Waar de verzoeker betoogt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij buitenlandse staten aanschrijft om aan te tonen dat hij de nationaliteit van deze landen niet kan bekomen, gaat de verzoeker voorbij aan de wettelijke voorwaarden bepaald in artikel 57/37 van de Vreemdelingenwet, die cumulatief vervuld moeten worden. Artikel 57/37, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk: *“De vreemdeling verkrijgt een toelating tot verblijf wegens staatloosheid indien hij voldoet aan de volgende voorwaarden:*

(...)

4° hij kan geen nationaliteit van een andere Staat verwerven of verkrijgen;”

In de mate dat de verzoeker voorhoudt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij aantoonde dat hij geen nationaliteit van een andere staat kan verwerven of verkrijgen, komt zijn kritiek neer op wetskritiek, nu deze voorwaarde weldegelijk door de wetgever expliciet is voorzien in artikel 57/37, 4° van de Vreemdelingenwet. De voorwaarden voorzien in artikel 57/37 van de Vreemdelingenwet moeten cumulatief worden vervuld. Het weze herhaald dat in de mate dat de verzoeker betoogt dat het gegeven dat hij door de familierechtbank als staatloze werd erkend impliceert dat ipso facto de voorwaarden van artikel 57/37, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet vervuld zijn, de Raad dit betoog niet kan bijtreden (zie GwH nr. 1/2012 van 11 januari 2012; HvC nr. C.13.0042.F van 17 mei 2016; HvC 27 september 2007, *R.W.* 2009-2010, nr. 21, 873; HvC 6 juni 2008, *R.W.* 2010-2011, nr. 26, 1086).

De verzoeker betoogt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij een buitenlandse nationaliteit aanvraagt van een land waarmee hij geen enkele band heeft behoudens zijn etniciteit. De verzoeker benadrukt dat hij meermaals de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte heeft gesteld dat zijn integraal leven zich in Nederland en in België heeft afgespeeld en hij ouder is van een kind, geboren in 2003, dat de Nederlandse nationaliteit heeft.

Vooreerst wenst de Raad te nuanceren dat de verzoeker zijn integrale leven zich in Nederland en België heeft afgespeeld. Uit het advies van de commissaris-generaal van 14 juli 2025 blijkt dat de verzoeker van 2006 tot 2014 in de Russische Federatie verbleef en hij tussen de lente en de herfst van 2014 in Oekraïne verbleef. Daarnaast verwijst de Raad aangaande de voorwaarde van artikel 57/37, 4° van de Vreemdelingenwet naar de memorie van toelichting in de voorbereidende werken:

“4°. De vreemdeling die alsnog een nationaliteit zou kunnen verwerven of zijn vroegere nationaliteit zou kunnen verkrijgen via een administratieve procedure, komt niet in aanmerking voor de toelating tot verblijf wegens staatloosheid. Staatloosheid is namelijk een onwenselijke situatie: indien een vreemdeling de mogelijkheid heeft om een nationaliteit te verwerven of zijn vroegere nationaliteit zou kunnen verkrijgen, verdient dit de voorkeur boven het verkrijgen van een verblijfsrecht in België en komt hij bijgevolg niet in aanmerking voor een toelating tot verblijf wegens staatloosheid. De staten die hier in principe worden geïdificeerd zijn onder meer de staat waar de vreemdeling geboren is, waarvan hij eerder de nationaliteit bezat, waar hij eerder zijn normale verblijfplaats had, of het land waarvan zijn echtgenote, nakomelingen of ascendenten de nationaliteit (eerder) bezitten of hun gewone verblijfplaats (eerder) hadden.”

(Memorie van toelichting bij Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid, *Parl.St. Kamer, 2022-23, doc. nr. 55-3600/001, p. 17-18*). (onderlijning door de Raad).

De verzoeker toont niet aan dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij stappen onderneemt om de Armeense nationaliteit te verwerven. Het gegeven dat hij grote periodes in zijn leven buiten Armenië heeft doorgebracht en hij een kind heeft dat de Nederlandse nationaliteit heeft doet hier niet anders over denken.

Verzoeker betoogt dat hij zich “als Armeense onderdaan” niet kan richten tot de Azerbeidzjaanse autoriteiten temeer er nog steeds Armeense krijgsgevangenen opgesloten zitten in de gevangenissen van Bakoe (Azerbeidzjan) en hij zelf ook rechtstreeks vanuit Nagorno-Karabach zijn toevlucht naar Europa heeft genomen en hij geen enkele sociale, culturele en/of economische binding meer met Armenië heeft om voornamelijk verplicht te worden om de nationaliteit te verzoeken van deze staat.

Door louter op te werpen dat hij zich niet kan richten tot de Azerbeidzjaanse autoriteiten, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens werd vastgesteld dat hij zich dient te wenden tot de Armeense autoriteiten ten einde de Armeense nationaliteit te kunnen verwerven (cf. artikel 57/37, 4° van de Vreemdelingenwet). Het gegeven dat de verzoeker poneert dat hij geen enkele sociale, culturele of economische binding meer heeft met Armenië, is geen relevant gegeven voor wat betreft de voorwaarde voorzien in artikel 57/37, 4° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt op pertinente wijze erop gewezen dat “*persoonlijke redenen doen geen afbreuk aan de objectieve mogelijkheid voor betrokkene om via een vereenvoudigde administratieve procedure een nationaliteit van een staat te verkrijgen.*”

Verzoeker werpt verder op dat de gemachtigde volstaat met de stelling dat geen enkel bewijs bestaat dat de ambassades de door de raadsman aan hun officiële, op diplomatieke kanalen gepubliceerde e-mailadressen verzonden berichten gelezen hebben. De verzoeker laat gelden dat deze loutere stelling onvoldoende is, hij brengt hier tegenin dat de op officiële kanalen gepubliceerde e-mailadressen bestemd zijn voor officiële correspondentie en geacht worden in het normale werkproces van de missie te worden verwerkt. De verzoeker voert aan dat wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken twijfelt aan de authenticiteit of de ontvangst van de e-mails, op de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting rust om die twijfel concreet te staven. Verzoeker benadrukt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de ambassades rechtstreeks had kunnen contacteren om navraag te doen. Verzoeker werpt op dat het nalaten van een dergelijke controle en het ontbreken van enig concreet bewijs voor niet-ontvangst de motiveringsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

De verzoeker lijkt uit te gaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt de verzoeker niet zozeer aangewreven dat niet kan worden geverifieerd of de e-mails verstuurd door zijn raadsman daadwerkelijk door de betrokken ambassades werden ontvangen, doch wel dat niet kan worden geverifieerd of het daadwerkelijk zo is dat de betrokken ambassades nooit hebben gereageerd, zoals de verzoeker en zijn raadsman voorhouden.

Hoe dan ook en wat er ook van zij, door middel van dit betoog slaagt de verzoeker er niet in om volgende pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen:

“Wat betreft uw verklaringen dat u noch de Armeense, noch de Azerbeidzjaanse nationaliteit zou kunnen verkrijgen, merkt de DVZ op dat het CGVS in haar advies concludeert dat betrokkene deze bewering niet aannemelijk kan maken. In het advies van 14.07.2025 motiveert het CGVS betreffende Armenië: “Betrokkene is etnisch Armeen. Uit beschikbare informatie blijkt dat etnische Armenen, waar ook ter wereld en zonder uitzondering, ook zij die nog nooit in Armenië hebben verbleven, het Armeens staatsburgerschap via een “vereenvoudigde procedure” kunnen verkrijgen en ook effectief hebben verkregen. Het voorleggen van een document dat de etnische Armeense origine staft, zoals een geboorteakte, volstaat om het Armeens staatsburgerschap aan te vragen en te verwerven. De aanvraag kan ingediend worden in ambassades of consulaire posten en zelfs online via het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Armeense Republiek. [...] Betrokkene is in het bezit van een geboorteakte afgegeven op 10.11.1965 door de stad Baku. Uit de voorgelegde geboorteakte blijkt de Armeense afstamming van zowel de vader als de moeder van betrokkene. Betrokkene is dus in het bezit van het nodige document om op basis van zijn Armeense origine het Armeens staatsburgerschap te vragen en te verkrijgen.”

DVZ merkt derhalve op dat u in de mogelijkheid verkeert om het Armeens staatsburgerschap aan te vragen en eveneens te verkrijgen. Uit het geheel aan informatie in uw administratief dossier kan echter niet blijken dat u alle noodzakelijke stappen heeft ondernomen om de Armeense nationaliteit te verkrijgen of dat deze nationaliteit u in het verleden effectief zou geweigerd zijn. In huidige aanvraag legt u enkel bewijzen voor waaruit blijkt dat uw advocaat herhaaldelijk gemaild heeft naar de Armeense autoriteiten. Het CGVS vermeldt

hieromtrent: “Betrokkene verklaart in zijn persoonlijk onderhoud op 17 juli 2024 dat hij nooit een aanvraag heeft ingediend om de Armeense nationaliteit te verkrijgen omdat hij enkel in Nagorno-Karabach en nooit in Armenië gewoond heeft en omdat hij in Armenië geen familie zou hebben. [...] Het feit dat hij nooit in Armenië heeft gewoond en zijn persoonlijke redenen doen geen afbreuk aan de objectieve mogelijkheid voor betrokkene om via een vereenvoudigde administratieve procedure een nationaliteit van een staat te verkrijgen.” U heeft derhalve zelf verklaard dat u tot op heden nooit een aanvraag tot het verkrijgen van de Armeense nationaliteit heeft ingediend bij de Armeense nationaliteiten. U brengt derhalve geen enkel bewijs neer waaruit zou blijken dat de Armeense autoriteiten u de nationaliteit zouden geweigerd hebben. Uw verklaringen – dat u de Armeense nationaliteit niet zou kunnen verkrijgen – kan u dan ook op geen enkele manier staven, aangezien u tot op heden nog nooit een formele aanvraag tot het verkrijgen van die nationaliteit heeft ingediend. U legt in het kader van deze aanvraag enkel e-mails van uw advocaat voor die gericht werden aan de Armeense autoriteiten.

Over het mailverkeer van uw advocaat met de Armeense autoriteiten stelt het CGVS in haar advies het volgende: “Betrokkene legt in dit verband e-mailverkeer verzonden door zijn advocaat naar de Armeense ambassade in België in januari 2021, februari 2024, april 2024 en maart 2025 neer. De advocaat vraagt hierin telkens of betrokkene over de Armeense nationaliteit beschikt; of betrokkene de Armeense nationaliteit kan verkrijgen; en of zij het noodzakelijk achten dat betrokkene een afspraak maakt inzake deze materie. Ook wordt gevraagd of zij kunnen staven dat betrokkene geen wettelijk en permanent verblijf kan verkrijgen in de staat waarmee hij mogelijks banden heeft, in casu Armenië. Betrokkenes advocaat betoogt dat ook de ambassade van Armenië nooit gereageerd heeft op zijn e-mails. Dit is niet te verifiëren. Uit de neergelegde stukken blijkt ook niet dat betrokkene zich ooit in persoon op de Armeense ambassade aanbod. Betrokkene zelf verschaft evenmin informatie door hem persoonlijke genomen stappen of contactopname met voornoemde ambassade. Uit beschikbare informatie blijkt dat de Armeense ambassades en consulaten, ook de ambassade in België, weldegelijk attesten afleveren die al dan niet bevestigen of iemand over het Armeens staatsburgerschap beschikt. De betrokkene in kwestie moet zich hiervoor echter wel persoonlijk aanbieden op de ambassade of het consulaat.”

Het loutere feit dat uw advocaat e-mails heeft gericht aan de Armeense autoriteiten met de algemene vraag of u over de Armeense nationaliteit zou beschikken of de vrijblijvende vraag of het aan te raden valt dat u een afspraak zou maken bij die ambassade, en dat u geen antwoord zou gekregen hebben op deze algemene e-mails, wil geenszins zeggen dat u niet over de Armeense nationaliteit zou kunnen beschikken. U heeft immers tot op heden nog nooit de moeite genomen om een formele aanvraag voor het verkrijgen van de Armeense nationaliteit in te dienen bij de Armeense autoriteiten, u brengt geenszins bewijs aan dat u zich persoonlijk zou hebben aangeboden bij de Armeense ambassade of consulaat, noch dat de Armeense autoriteiten u formeel de nationaliteit zouden geweigerd hebben.”

De verzoeker brengt geen informatie bij die de vaststellingen in het advies van de commissaris-generaal of de bronnen waarop het advies zich baseert, zouden tegenspreken of in een ander daglicht stellen.

Waar de verzoeker nog laat gelden dat hij de Armeense vertegenwoordiging niet contacteert vanwege stigma's en veiligheidsrisico's wordt erop gewezen dat de verzoeker in België tweemaal een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, respectievelijk op 23 september 2014 en 11 oktober 2021. Het eerste verzoek om internationale bescherming eindigde bij 's Raads arrest met nummer 235 676 van 29 april 2020 waarbij de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker weigerde. De vrees die de verzoeker ten aanzien van de Armeense autoriteiten inriep werd ongeloofwaardig bevonden. Aldus kan de verzoeker zich hier niet achter verschuilen om te verantwoorden waarom hij niet in persoon met de Armeense ambassade in contact wil of kan treden.

De verzoeker voert aan dat de New York-conventie van 1954 en de Belgische rechtspraak en interpreterende literatuur aantonen dat het enkel feitelijk of hypothetisch mogelijk is om via een procedure bij een ander land een nationale status te verkrijgen geen grond mag zijn om iemand het stateloze statuut te onthouden of hem te dwingen procedures te doorlopen bij vreemde autoriteiten. Het Hof van Cassatie heeft in recente rechtspraak geoordeeld dat het Verdrag van New York niet toelaat dat de status van staatloze wordt geweigerd omdat betrokkene zich niet heeft gehouden aan stappen om een vroegere nationaliteit terug te krijgen.

In eerste instantie merkt de Raad op dat de verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie zonder hierbij een datum of een nummer van de specifieke rechtspraak waarop hij doelt te vermelden. In se komt het de Raad niet toe om te gaan gissen welke rechtspraak de verzoeker precies voor ogen heeft.

In de mate dat de verzoeker zou doelen op een arrest van het Hof van Cassatie van 6 juni 2008 - waar de Raad hierboven ook naar verwees - leest de Raad in het Rechtskundig Weekblad: “*Krachtens art. 1, 1, van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de Status van Staatlozen, geldt als staatloze,*

behalve de ter zake niet van toepassing zijnde uitzonderingen, de persoon die door geen enkele Staat, krachtens zijn wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd. Noch uit deze bepaling noch uit enige andere bepaling kan de mogelijkheid worden afgeleid om aan een vreemdeling de hoedanigheid van staatloze te weigeren om reden dat hij geen stappen heeft ondernomen om een nationaliteit die hij verloren was, terug te krijgen, zelfs niet omdat hij er afstand van gedaan heeft.” (zie HvC 6 juni 2008, R.W. 2010-2011, nr. 26, 1086).

De verzoeker gaat eraan voorbij dat de rechtspraak waarop hij lijkt te doelen betrekking heeft op de vraag of iemand voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de Status van Staatlozen. Hetgeen slechts één van de cumulatief te vervullen voorwaarden in artikel 57/37 van de Vreemdelingenwet is om een toelating tot verblijf wegens staatloosheid te verkrijgen.

De verzoeker vindt dat wanneer men vereist dat men buitenlandse naturalisatieprocedures of verblijfsprocedures van een land dat men lang geleden heeft verlaten en waarmee men geen reële banden meer heeft moet doorlopen, dit neerkomt op het opleggen van een onmogelijke of onredelijke verplichting die afbreuk doet aan het beschermingsdoel van het statuut van staatlozen. Deze kritiek van de verzoeker is wetskritiek, waar de Raad zich niet over uit te laten heeft. De Raad kan niet om de wettelijke voorwaarden voorzien in artikel 57/37 van de Vreemdelingenwet heen.

De Raad leest in het verzoekschrift van verzoeker het volgende: *“Als je door ... als staatloze werd erkend ... is die beslissing bindend (en moet er zelfs geen advies aan het CGVS gevraagd worden).”*

Het is de Raad niet onmiddellijk duidelijk waar de verzoeker dit citaat vandaan haalt. In geen geval uit enige bepaling van de Vreemdelingenwet, zo bepaalt artikel 57/41, § 1 van de Vreemdelingenwet het volgende: *“Indien geen toepassing wordt gemaakt van artikel 57/40, maakt de minister of zijn gemachtigde de aanvraag over aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, teneinde een advies te verkrijgen omtrent de voorwaarden bedoeld in artikel 57/37, 1° tot 5°. Wat betreft de voorwaarde voorzien bij artikel 57/37, 1°, is de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen desgevallend gebonden door een eerdere definitieve beslissing in het kader van artikel 572bis, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek. (...)”*

Uit artikel 57/41, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt, dat ook in het geval een vreemdeling reeds door de familierechtbank werd erkend als staatloze de minister of zijn gemachtigde de aanvraag nog steeds dient over te maken aan de commissaris-generaal teneinde een advies te verkrijgen omtrent de voorwaarden bedoeld in artikel 57/37, 1° tot 5° van de Vreemdelingenwet. Wel is het zo dat de commissaris-generaal voor wat betreft de voorwaarde voorzien in artikel 57/37, 1° van de Vreemdelingenwet gebonden is door een definitief vonnis van de familierechtbank.

Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen benadrukt, luidt artikel 57/44, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde de aanvraag weigert omdat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 57/37, 6°, dient het advies bedoeld in artikel 57/41 niet te worden verstrekt. Dit advies moet ook niet verstrekt worden indien er een definitieve negatieve beslissing bestaat in het kader van artikel 572bis, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek.”

Beide gevallen zijn in casu evenwel niet van toepassing, de aanvraag om machtiging tot verblijf werd niet geweigerd omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid noch ligt er in casu een definitieve negatieve beslissing in het kader van artikel 572bis, 1° van het Gerechtelijk Wetboek voor. In casu diende gemachtigde overeenkomstig artikel 57/41, § 1 van de Vreemdelingenwet de aanvraag van de verzoeker over te maken aan de commissaris-generaal teneinde een advies te verkrijgen omtrent de voorwaarden bedoeld in artikel 57/37, 1° tot 5° van de Vreemdelingenwet, wat in deze zaak ook gebeurde.

De verzoeker voert aan dat ondanks de erkenning het belangrijk blijft dat in de verblijfsprocedure de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk motiveert waarom zij ondanks de erkenning meent dat toch niet voldaan is aan bijvoorbeeld de voorwaarde dat men geen nationaliteit van een andere staat kan verkrijgen of herwinnen of geen duurzame verblijfsmogelijkheid heeft. Het betoog van de verzoeker is verder weinig ernstig waar hij opwerpt dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde uitgebreid heeft gemotiveerd waarom de verzoeker de voorwaarden van artikel 57/37 van de Vreemdelingenwet niet vervult. Zo motiveert de gemachtigde op uitgebreide wijze dat de verzoeker geen bewijs heeft aangebracht dat hij

reeds pogingen heeft ondernomen om de Armeense nationaliteit aan te vragen, noch heeft hij bewijs aangebracht dat de Armeense autoriteiten hem de nationaliteit zouden geweigerd hebben en uit het advies van commissaris-generaal blijkt nochtans dat de verzoeker zich in de voorwaarden bevindt voor het verkrijgen van de Armeense nationaliteit. Daarnaast motiveert de gemachtigde nog dat de verzoeker geen stukken heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat hij effectief stappen heeft ondernomen om de Azerbeidzjaanse nationaliteit te verwerven, dat hij een aanvraag tot het verkrijgen van deze nationaliteit zou hebben ingediend en dat deze hem door de Azerbeidzjaanse autoriteiten effect zou geweigerd zijn, zodat niet kan worden uitgesloten dat hij de Azerbeidzjaanse nationaliteit zou kunnen verwerven. Daarnaast motiveert de gemachtigde nog dat de verzoeker als etnisch Armeen zich in de mogelijk bevindt om een aanvraag voor een 'speciale verblijfsstatus' in Armenië in te dienen, maar dat uit de door de verzoeker voorgelegde stukken niet kan blijken dat hij een dergelijke aanvraag reeds heeft ingediend noch dat deze geweigerd zou zijn. De gemachtigde motiveert dat het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat de verzoeker een wettige en duurzame verblijfstitel kan verwerven in Armenië, een staat waar de verzoeker banden mee heeft.

Gelet op al het voorgaande, moet worden vastgesteld dat de verzoeker er niet in geslaagd is om aan te tonen dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld:

“DVZ herhaalt dat artikel 57/37 van de wet als voorwaarde voor een toelating tot verblijf wegens staatloosheid bepaalt dat de vreemdeling geen nationaliteit van een andere Staat kan verwerven of herkrijgen. Aangezien u geen bewijs heeft aangebracht dat u reeds pogingen heeft ondernomen om de Armeense nationaliteit aan te vragen, noch bewijs heeft aangebracht dat de Armeense autoriteiten u de nationaliteit zouden geweigerd hebben en dat uit het advies van het CGVS blijkt dat u zich in de voorwaarden bevindt voor het verkrijgen van de Armeense nationaliteit, voldoet u niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 57/37 van de wet. Hoewel uit het vonnis van de familierechtbank van Luik van 10.05.2024 blijkt dat de rechtbank van oordeel is dat u – op basis van de in dat verzoek voorliggende stukken – op dit moment niet door een andere Staat erkend wordt als staatsburger en dat u dus voldoet aan de definitie van artikel 1 van de Conventie van New York van 28.09.1954 betreffende de status van staatlozen, brengt u geen stukken aan waaruit zou kunnen blijken dat u de Armeense nationaliteit niet zou kunnen verkrijgen. Derhalve wordt de aanvraag om een toelating tot verblijf wegens staatloosheid u op heden geweigerd.”

En

“Naast het feit dat u de Armeense nationaliteit kan verkrijgen, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat u niet aan de voorwaarden voor een toelating tot verblijf wegens staatloosheid voldoet, gezien u een wettige en duurzame verblijfstitel zou kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee u banden zou hebben en tot dewelke u ook effectief toegelaten zou worden. Het CGVS merkt in haar advies van 14.07.2025 op dat u op heden niet (langer) beschikt over een geldig verblijfsrecht in een van de staten waarmee u banden heeft, noch dat u actueel beschikt over een titel om er te worden toegelaten. Het CGVS voegt echter wel toe dat: “Volledigheidshalve wordt wel opgemerkt dat volgens de beschikbare informatie betrokkene als etnisch Armeen steeds een aanvraag kan indienen voor het verkrijgen van de “speciale verblijfsstatus” in Armenië. De speciale status kan worden aangevraagd in Armeense ambassades of consulaire posten. Personen aan wie de status wordt verleend, verkrijgen een speciaal Armeens paspoort en hoeven geen inreisvisum meer aan te vragen om naar Armenië te reizen. Tijdens hun verblijf in Armenië genieten zij de rechten en plichten van Armeense burgers, met uitzondering van het recht om te stemmen, zich verkiesbaar te stellen en zich in te schrijven bij politieke organisaties. De speciale verblijfsstatus wordt verleend voor een periode van tien jaar en er is een mogelijkheid tot verlening.”

En

“Hoewel de DVZ vaststelt dat u op heden voldoet aan de definitie van artikel 1 van de Conventie van New York van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen en u als staatloze erkend bent door de rechtbank van Luik bij vonnis van 10.05.2024, staat het in toepassing van artikel 57/37 vast dat de verzoeker om een verblijf op basis van de staatloosheid ook moet aantonen dat zij niet buiten haar wil de nationaliteit verloren heeft of dat zij geen nationaliteit of wettige en duurzame verblijfstitel van een andere Staat zou kunnen verwerven of herkrijgen. Uit het geheel aan informatie uit uw administratief dossier kan enkel blijken dat u op heden niet over de Armeense of de Azerbeidzjaanse nationaliteit beschikt, doch niet dat u de nodige stappen heeft ondernomen om een nationaliteit of een duurzame verblijfstitel te verkrijgen of dat deze u in het verleden effectief zouden geweigerd zijn. Gezien u geen bewijs levert dat u geen nationaliteit of een wettige en duurzame verblijfstitel van een andere Staat zou kunnen verwerven of herkrijgen, voldoet u niet aan de voorwaarden voor een toelating tot verblijf wegens staatloosheid zoals bepaald in artikel 57/37 van de wet. Op basis van het geheel van bovenstaande elementen en gezien eveneens uit het gemotiveerd advies van het CGVS blijkt dat u niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 57/37, 1° tot en met 5°, en staat het vast

dat de minister of zijn uw aanvraag om een toelating tot verblijf wegens staatloosheid weigert in toepassing van artikel 57/44."

2.2.5. De verzoeker werpt op dat de verweerder nagelaten heeft om een eventuele schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM te onderzoeken.

De Raad treedt de verwerende partij bij waar deze in haar nota met opmerkingen opwerpt dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

De verzoeker diende op 19 februari 2025 een aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid in toepassing van artikel 57/38 van de Vreemdelingenwet in. Er werd onderzocht of de verzoeker aan de daartoe voorziene voorwaarden voldeed, quod non in casu. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde in dit geval een verder onderzoek in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM diende te verrichten.

Hoe dan ook, kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen laat gelden dat de verzoeker verwijst naar een aanvraag gezinshereniging die hij in functie van zijn Nederlands kind heeft ingediend, maar dat uit het administratief dossier dergelijke aanvraag niet blijkt. Ook bij zijn verzoekschrift brengt de verzoeker geen stukken bij om te staven dat hij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Het staat de verzoeker vrij, indien hij meent aan de daartoe voorziene voorwaarden te voldoen of in de toekomst zal kunnen voldoen, om alsnog dergelijke aanvraag in te dienen.

In fine van zijn verzoekschrift laat de verzoeker nog gelden dat "*(d)e bestreden beslissing in casu het bevel om het grondgebied te verlaten die in casu werd getroffen opzichtens verzoekster komt aan die verplichting niet tegemoet en is daarom onregelmatig.*" De Raad brengt in herinnering dat het voorwerp van het thans voorliggende beroep de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 oktober 2025 tot weigering van de aanvraag is en deze beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

2.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/37 en verder van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU